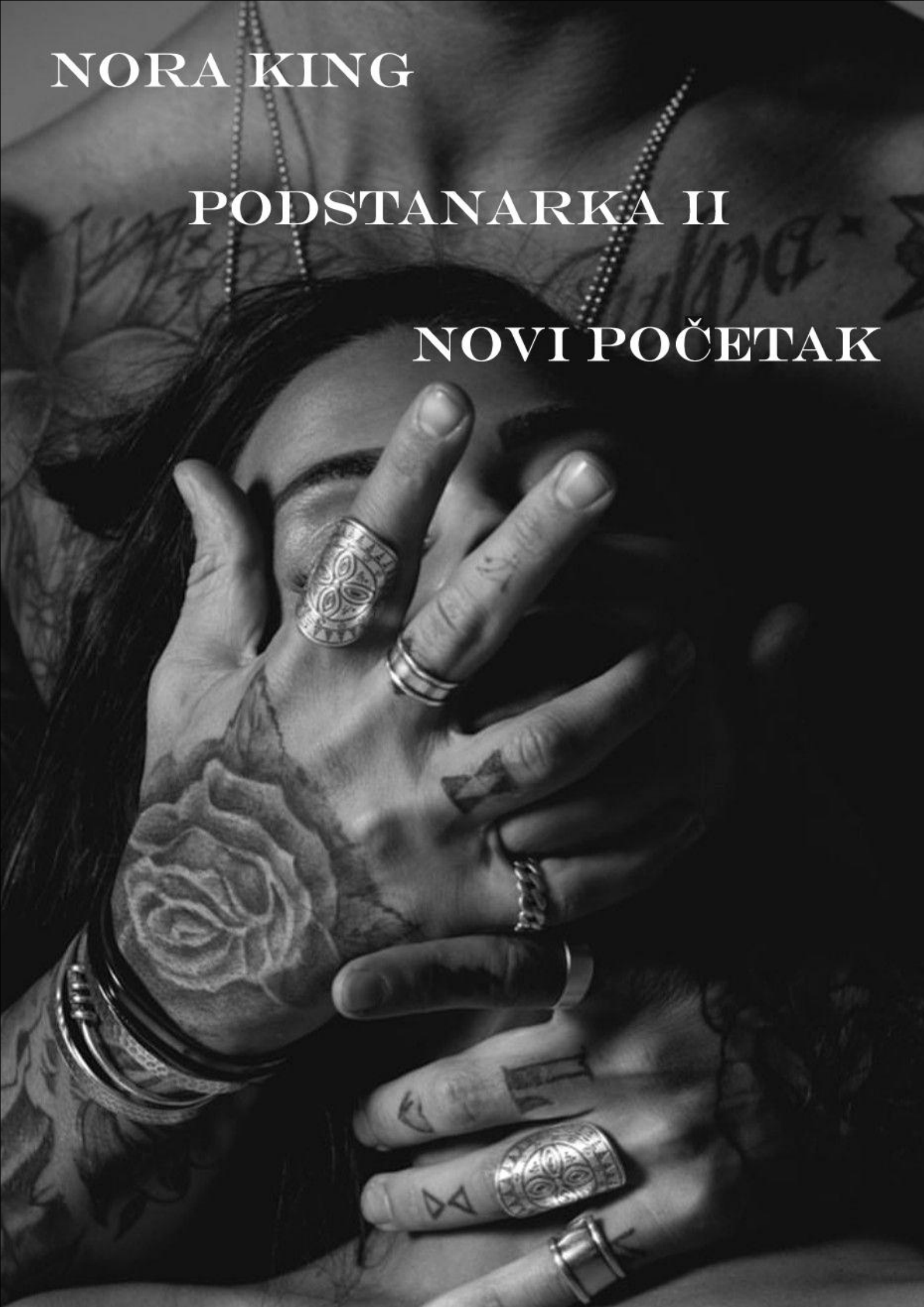

NORA KING

PODSTANARKA II

NOVI POČETAK

Nora King

Podstanarka II

Novi početak

PRVO POGLAVLJE

Prošla su dva dana. Samo jedno poslijepodne bilo je dovoljno da se od turistkinje prometnem u strankinju. Dah mi više nije plitak i napokon dišem slobodu. Ova strankinja ne osjeća bol zbog izolacije. Nakon dugo vremena osjećam se svoja. Lola je napokon mrtva.

Prstom kružim po rubu šalice, dok pijem jutarnju kavu. Iako je tek nešto poslije devet sati, Thom je već obišao svog prijatelja Lucasa u Riu. Prije premijere našeg spota s Copacabane, radio je na svome posljednjem projektu, istraživanju glazbe favela. Imao je zanimljivu viziju kako će glazbu toga kvarta stopiti s elementima klasične glazbe i tako se približiti svojim stvarnim glazbenim interesima. Njegov menadžer nije htio niti čuti za to. Thom je na tome nastavio raditi privatno.

Mislim kako se još uvijek nije posve snašao s činjenicom da sam potpuno odbacila svoj stari život i umjetnički identitet. Hodali smo plažom jutro poslije nesreće i osjetila sam olakšanje. Znam da tako nešto zvuči okrutno, ali to je bio moj jedini izlaz. Napokon krivnju mogu ostaviti iza sebe i nastaviti svoj život kao Nessa.

Još malo. Samo malo uživati ću u svojoj novoj koži, kao da je nova haljina. Zatim ću pokušati povratiti ono što je od mene ostalo. Nadam se kako nije sve nestalo pod Lolinim plimnim valom.

Thom ulazi u sobu i pokušavam pročitati iz njegova pogleda drži li se svoga obećanja kako se više neće drogirati. Pogled mu je bistar. Samo s obzirom na moje opskurno iskustvo s drogama, ne znam izaziva li ijedna takav bistri pogled. Jedino što sam sama šmrknula, bilo je brašno. I to mi je bilo dovoljno odvratno. Prepustiti kontrolu nekome drugome osim sebi, to nije na popisu mojih želja ni mogućnosti.

"Tako je divno vani. Idemo u more." Zapovjedi, kao da sam samo njega čekala.

"Kako je bilo na terenu?" Pitam.

"Dobro. Mislim da ću nastaviti raditi na ovome, bez obzira što moj tim ne želi čuti ništa o kulturnom nasljeđu favela." Odvratila.

Korak mu je lijen i lagan u isto vrijeme. Kosa mu je tako narasla. Sad mu seže do ispod ušiju. Ima taj neki seksi boho šik u njemu. Kao muška sirena. Svježe izašao iz mora i mami te na grijeh. Ili u mom slučaju na aktivnosti i druženje s ljudima. To mi nikada neće prestati biti mrsko. Koliko god mu puta objašnjavala kako nisam blagoslovljena socijalnim vještinama, imam osjećaj kako me nikada neće prestati na njih siliti. Zapravo, toliko je društven i opušten da ne može shvatiti kolika je to robija za mene.

"Nosim mir." Kaže i pruži mi kokos sa slamčicom unutra.

"Mmmmm." Uzmem i naslonim obraz na njegov dlan.

Kokos i avokado salata s piletinom koju priprema, nastanjuju se u moje nosnice. Mogla bih se naviknuti na ovakva jutra. Pogotovo ona koja ne počinju prije devet. Barem za mene.

Proučavam ga s leđa dok srčem kokos malo pomalo. Ovo je bolje od soka, a korisnije od obične vode. Pitam se koliko ovih dana košta život pokraj pješčane plaže. Jedino tamo želim živjeti.

Sjecka komade avokada na još sitnije i ubacuje ih u tavu s piletinom. Posipa kajenskim paprom. Jedino papar daje okus toj bljutavoj masnoći. Iako, u posljednjih nekoliko dana jedenje te bezlične zelene mase dalo mi je dovoljno snage, a i noćni grčevi u mišićima su prestali.

"I? Jesi li napokon spremna?" Pita me dok baca u vis sadržaj našeg doručka.

"Ne. Nisam. Ne mogu." Odvratim.

"Morat ćeš jednom." Kaže i ubaci mi komadić avokada u usta. Namrštim se.

"Osim toga, netko će ti se javiti. Jednom. Zapravo čudi me da već nisu." Nastavi.

Možda mu ipak neću morati objašnjavati kako sam bila popularna jedino kao Lola, a do Nesse je malo kome bilo stalo. Osim mojoj obitelji. Onda me pukne pravo u prsa. Napadaj panike. Što ću s roditeljima? Što ako im netko kaže da sam umrla? Što ako saznaju da sam Lola? Neću im moći pred oči. Razotkrivanje mog jedinog unosnog posla, nikada nije bio dio plana. Sad me uhvati još veći napadaj i počnem škripati. Thom ostavlja tavu na vatri, zatim brzo ugasi plamen i dođe do mene.

"Što ti je?" Primi me za obraze. "Ne moraš odmah saznati što se događa. Možemo i pričekati još neko vrijeme." Pokušava me smiriti, ali panika u mojim očima već je tolika da mi pruža papirnatu vrećicu i pomaže mi je prisloniti na usta. Disanje kroz nju nimalo me ne smiruje. Glupi američki filmovi. Lažu kao i cijela ta nacija.

Ne mogu tako lako osuđivati. Odmah se prekorim. Thom nije lažljivac. Dapače, sve što mi je do sada govorio bila je istina.

Doduše i sam je odrastao u malom gradiću države Mississippi. Mi ljudi iz malih mjesta beskrajno smo naivni. I ja sam jednom bila. Mislila sam kako ću se moći izvući iz svih nevolja u koje sam se uvalila u Hrvatskoj. Bila je to početnička greška.

Moja naivnost uvalila me još dublje u probleme. Iskreno se nadam kako vijesti o Loli ili Nessi neće doći i do mojih roditelja. Osim toga što će biti? Neće sigurno proglasiti dan žalosti zbog smrti jedne starlete. Koliko god samoj sebi lagala, Lola je prije svega bila upravo to - tek još jedna starleta u nizu.

Taman kad se uspijem malo smiriti, sjetim se zamke koju sam si sama postavila. Sve sam poslove i novac od tantijema oporučno ostavila svojim roditeljima. Mislila sam kako do toga neće nikada doći. Bila je to tek hipotetska situacija. Bolje da novac ide njima, nego da ga zaplijeni lopovska država. Kad su me već primorali na tu intelektualnu prostituciju, neću im prepustiti ni lipe.

Adam. Što će biti s njim? Napokon će živjeti sretno i zaboraviti da me ikada upoznao. Moći će konačno odahnuti. A ja? Imam Thoma. To će mi morati biti dovoljno. Uvjeravam u to svoje misli, koje vrte intimne trenutke s Adamom, a zatim okrutno prijeđu na sve one intenzivne, po život opasne, koje smo doživjeli zajedno. Iskusiti tako mnogo u tako malo vremena, sve je samo ne zanemarivo.

Pitam se koliko će mu trebati da me zaboravi? Vjerojatno puno manje nego meni da ga prevarim.

Thom me još uvijek nije taknuo. Jedan dio mene, još ga ne može pustiti tako blizu. Nije da tamo već nije bio, ali nešto se promijenilo otkad sam spavala s Adamom. On je mogao biti taj muškarac u mom životu, koji će sve promijeniti na bolje. Samo, ja sam bila ta žena u njegovu životu, koja je mogla upropastiti sve u vezi njegovog života. Zapravo sam mu učinila uslugu. S vremenom će me manje boljeti. Nadam se.

Ako ne, to će onda biti jedna od onih stvari s kojom ću morati naučiti živjeti. Kao što sam naučila živjeti s činjenicom da nikada neću imati karijeru niti posao na koji ću moći biti ponosna. Ili možda veliku obitelj, kuću s vrtom ili pak vlastiti stan. Vlastiti stan u kojemu ću moći živjeti. Ima li veće ironije od ove, imati napokon vlastiti stan i opet biti podstanarka na drugome kraju svijeta?

Htjela, ne htjela, prepuštena sam na milost i nemilost Thomu. Novcem kojim raspolazem na stranom računu, ne znam mogu li kupiti stan u Miamiju. Ne znam imam li ga dovoljno i za sobu u Miamiju. Možda ako sve pođe po zlu, uključujući i našu vezu, uvijek mogu kupiti nešto u Riju? Bojim se da bi me i ta stvarnost mogla neugodno iznenaditi.

Očito novca nikada ne možeš imati dovoljno, ma koliko se ponižavao zbog njega.

Zamor materijala. Tako političari zovu svoje birače kada izgube izbore. Tako valjda u svijetu zabave zovu starlete, jedine za koje narod pokazuje interes. Barem do jedne određene granice. Možda bi i mene to dočekalo. Bolje otići dok si na vrhuncu. Ta misao vrati mi osmijeh na lice. Popijem do kraja kokosovu vodu dok promatram valove u daljini. Lola na Copacabani. Napokon sam shvatila trenutak u kojem se nalazim. Thom si nije mogao pomoći. Slikao me ostatak dana, čak i kad sam bila raščupana i umorna od njegovih pokušaja da me nauči surfati.

Njemu to ide s takvom neopisivom lakoćom. Kao da je odrastao u Miamiju. Mali plavi dječak iz Mississippija. Velika zvijezda clubbing scene. Iznenadujem samu sebe koliko me razveseli pogled na njega svaki put. Moja zaljubljiva priroda omogućuje mi brzu prilagodbu. Napokon nešto dobro u mojoj naivnosti. Je li to naivnost ili oportunizam? Počinjem sama u sebe sumnjati.

Noge nam se dotaknu u vodi dok klizimo valovima. Uživam u dodiru naše kože. Svaki put me poklopi vlastita daska. Pomaže mi iščupati se iz potopa svaki put. Uši su mi pune vode. Nije mi žao. Uživam u miru i anonimnosti. Kao da moji problemi više ne postoje. Zamišljam da je sve na svome mjestu, da me kod kuće čeka dvoje djece s dadiljom, vlastiti dom i ugovor o radu na stalno. Ti lažni nedosanjani snovi probude moje samopouzdanje i napokon se održim na dasci i uhvatim val. Kližem na njemu. Osjećaj je nevjerojatan i osnažujući.

Ipak je sve samo u samopouzdanju. Voljela bih da sam ga dosad imala više. Možda se ne bih niti našla u ovim problemima. A opet, možda me oni ne bi doveli ovdje, na ovu predivnu plažu, na drugi kraj svijeta. Ja, mala sirotica, koja jedva da je igdje putovala i išta posjedovala. Odjednom mi više nije žao.

"Znao sam da ćeš uspjeti!" Viče mi Thom.

Čujem ga iza sebe. Vjerojatno je uzjahao još veći val od moga. Poklopi me veliki val iza mene i more me izbaci na plažu. Naravno, opet me poklopi i daska. Thom se glasno smije.

"Hej, jesi dobro?" Napokon pita, dok nastavljam ležati licem prema dolje.

Zatvorila sam oči i uživam u svim detaljima ovoga trenutka.

"Pusti me da sanjam. Tko zna što me čeka sutra." Priznam kad legne pokraj mene na dasci.

"Bit će sve dobro. Vidjet ćeš. Sve najgore već se dogodilo." Tješi me.

Ruku naslanja na moja leđa i mazi me po njima dok nas zapljuskuju valovi.

"Još samo moramo nešto učiniti s mojim nestankom. Ne znam koliko dugo ću ovo još moći trpjeti." Kaže i suosjećam s njim. Nitko ga ne razumije bolje od mene.

Raditi nešto jer moraš, kad se to kosi sa svime onime što voliš i u što vjeruješ, odvratno je i zastrašujuće, a treba ti poput droge. Ovisnost o lošem lako se razvije. To je slatka pokora.

"Vidim te u posve novom svjetlu." Kaže.

"Ma nemoj."

"Da. Nisam ni znao koliko mi je životni stil utjecao na svakodnevicu. Sada sam svjestan svakog trenutka i drago mi je zbog toga."

Zagrli me. Ljubimo se u plicaku, dok nas valovi zapljuskuju. Ponovno mi kapljice vode uđu u uho, ali ništa mi ne smeta. Sve ovo čini se poput sna i nadam se kako neću tako skoro otvoriti oči.

"Jesi li sada spremna?" Ponovno mi ponudi ruku hrabrosti.

"Ne. Ne mogu. Mislit ću o tome sutra ili neki drugi tjedan. U ponedjeljak." Odvratim.

"Danas je nedjelja." Nasmije se.

"Onda u petak." Kažem i nastavim ga ljubiti.

Nebo iznad nas obećava sreću. Oblaci klize poput pregrada jedni za drugim. Kada ne znaš koliko ti je ukradenog vremena preostalo, počinješ uživati u svakom djeliću trenutka. Rascjepkavaš ga na najmanje jedinice. Svakom gutljaju kokosove vode, zalogajima hrane, ukradenom dodiru usana pod morskom površinom. Svaka predaja je slatka. Novom-starom slavnom dečku, za kojim još uvijek

povremeno potrči grupica djevojaka i poželi se slikati s njim. Neke od njih žele i njegov potpis na grudima. Jedna ga zagrli i poljubi protiv njegove volje. On je odgurne i ispriča joj se. Kaže da je tu s nekim. One krenu ogledati. Treća vikne "Lola" i zatim se slikaju samnom. Bez šeširića i standardne opreme i tako nitko to sa sigurnošću ne može potvrditi. Ostaje tek metoda pokušaja i pogrešaka.

Vraća se meni i preokreće očima. Ponovno baca svoje ruke oko moga struka i dlanom počiva na mome boku. Nastavili smo tamo gdje smo stali, nakon cijelog dana surfanja. To je život. Ništa više. Premijera našeg spota je dobro prihvaćena od Thomovih obožavatelja. Zvali su ga iz njegovog tima za odnose s javnošću. Ne znaju što raditi s vijestima koje su dobili iz njezine zemlje. Lola je poginula u avionskoj nesreći. Izražavaju mu sućut, dok pijuckam smoothie od papaje na terasi njegove sobe. Blazirano gledam u daljinu, dok ne primijetim kako sam se odavno trebala sakriti. Netko nas slika. Dva sata nakon moje zakašnjele reakcije stiže naslovnica: Thom u vezi s drugom, manje od dvadeset i četiri sata nakon strašne pogibelji njegove djevojke. Je li njihova veza bila tek spin ili je ipak beščutan?

Sad ga zovu iz tima i brinu se za njegov imidž, jer ispada gad i gubi na popularnosti. Govori im da se jebu i puste ga na miru, ali ne odustaju. Žele da ostavi svoju novu prilježnicu što prije.

"Priležnice! Dođi ovamo." Vikne iz druge sobe, nakon što im prekine poziv.

Ulijećem unutra poput galeba kobca, gladna novih vijesti iz svijeta, ali ne pretjerano. Moj pogled zaustave njegova savršeno oblikovana crvena ramena, s kojih se slijevaju kapljice vode. Svjež ispod tuša, umotan u oskudni ručnik, dok sam ja gubila vrijeme i kupala se u vlastitome znoju na terasi.

"Što je, gade ljubavniče?" Ulazim u elementu, kao da na sebi imam šeširić i veo.

Moje riječi ga pogode i zbaci ručnik jednim pokretom.

"Vrijeme je za tuširanje, Prljavice. Prvo ću te sapunati, a onda zapovijedam daljnje timarenje u jacuzziu." Kaže i osjetim kako mi bedra zadrhte.

Ovo bi trebao biti moj novi život i sasvim je dobro počeo. Samo, pitam se, što li će biti kada nas stvarnost pronađe.

"Pazi kako razgovaraš samnom." Govorim, dok me razodiјеva iz to malo odjeće na meni i mazi mi nogu po nogu, od gležnjeva prema koljenu, a zatim bedru. Poljubi me u venerin brijeg.

"Ako budeš neugodan, mogla bih proširiti neprovjerenu vijest da si me ti dao ubiti." Nastavim govoriti sve dok to više ne mogu, od njegovih dodira.

Ne znam tko sam, niti se više sjećam tko sam bila. Adrenalin i euforija zbog mogućeg, potisnuli su sva sjećanja. Moram nastaviti kretati se ovom brzinom, kako me nikada više ne bi sustigli.

Upletana u njegove dodire i prste, klizim mu po leđima. Primim se za njegova ramena, dok me diže k sebi na kukove. Mokri odlazimo do jacuzzija, gdje sjednem na njega i ljubim ga, a pogled nam pada na plažu. Jacuzzi na otvorenom je izum kojem trenutno salutiram kao svjetskome čudu. Zvukovi me

zbunjuju, jer od naših zvukova, nema mjesta za one s plaže, od slučajnih prolaznika. Posve naivno šetaju ispod prozora našeg hotela, ne sluteći kakvi zločini se odvijaju iznad njihovih glava. Rijetki su trenutci kada ne želim biti netko drugi. Ovo je jedan od njih. Pokušat ću ih produžiti u nadi da će potrajati ostatak mog života.

"Ovo je bio brzo." Namrštim se.

"Ne govori to muškarcu. Ubijaš ego." Odvрати.

Rukom sklanja pramen moje kose upleten u njegovu, ali prekasno je. Više ne znamo gdje počinje njegova, a gdje moja kosa. Zapetljani pramenovi takvi namjeravaju i ostati.

"Dat ću ti priliku da mi se dokažeš." Nastavim.

"Nisam li već?"

"Ne sasvim."

"Što ćemo kad me otkriju?" Pitam bez razmišljanja i požalim.

"Ne smatraj se odgovornom. Nikome ništa ne duguješ. Tvoje je samo raditi kako ti odgovara." Kaže.

"A što ako me netko tuži? Kaže da sam obmanjivala narod i obožavatelje?"

"Neće. Nisi bila svoja. Oporavljala si se od šoka. U najgorem slučaju, reći ćemo kako te oteo karizmatični vođa kulta u Los Angelesu. Takvih ima na svakom brežuljku tamo. Iznenadila bi se koliko je takvih priča. Nažalost, stvarnih, a ne isprika." Doda i zagrlj me.

"Ti ćeš biti moj karizmatični vođa."

"Nisam li već?"

Ljubimo se i shvaćam kako smo ili ljudi ili patimo od stockholmskog sindroma. Možda smo ipak i iskreno zaljubljeni. To neću tako lako usvojiti. Ipak nisam više Lola, a Nessa je oprezna kad je ljubav u pitanju.

Pregledava lajkove i komentare ispod našeg videa. U manje od jednoga dana imamo dvadeset milijuna pregleda. Komentari se množe strjelovitom brzinom. Neki komentiraju kako je Lola bezveze i da je Thom mogao bolje. Zatim ispod dijele poveznice na članke koji pišu o njezinoj avionskoj nesreći. U njima je Thom i dalje negativac, koji nije čekao niti dana da je zamijeni. Iako kaže da mu ne smeta ništa od toga, jer ne živi za tuđa mišljenja, vidim da mu nije baš toliko svejedno. Htjeli mi to priznati ili ne, i on i ja do neke mjere živimo od tuđih mišljenja. Ovo bi mu moglo uništiti karijeru, ako potraje. Nadam se da neće.

Molim ga da njegov PR objavi kako nismo nikada niti bili u vezi. Već su objavili vijest da su on i Lola prekinuli prije njezinog dolaska u Rio. Kako se situacija ne smiruje, mole ga prije nego se vratimo u

Miami, da da izjavu za medije u kojima će plakati za Lolom i reći nekoliko rečenica o njoj i njihovoj suradnji. Postaje nemiran.

"Thom... Reci što smatraš najboljim. Nemoj se brinuti hoćeš li me povrijediti. Ovo je i tako samo naša priča." Kažem i to ga smiri tek za neko vrijeme.

"Još uvijek stignem sve opovrgnuti i priznati da sam odustala od leta u posljednji tren." Dodam, ali to ga uznemiri.

"Ne." Ispali odlučno i poljubi me u čelo. "Toliko si dugo tražila svoj izlaz iz ovog cirkusa. Nećeš to sad tako lako odbaciti. Ovo je blagoslov. Još samo moramo spasiti i mene." Nastavi, dok na sebe navlači prvo što mu dođe pod ruku i odlazi do hotela svoga tima, dati izjavu za medije.

Sve bih dala kada bih ga mogla spasiti. Spas mu je potreban. Njegova zaklada za talentirane mlade klasičare nema nikakvu medijsku podršku, jer nitko ne želi klasiku vezati uz njegovu nepredvidivu javnu sliku. Svi žele nešto novo, moderno, neočekivano. Nikoga ne zanima što je to što njega uistinu zanima. Svijet je pun krvoločnih sebičnjaka, koji uništavaju osjetljive duše poput njega. Ne mogu ni zamisliti klasičara koji je svoju ljubav morao pretočiti u miksete i glumiti divlje stvorenje na turnejama. Previše je romantičan za to. Bojim se za njega.

"Kada se vraćaš? Trebaš li pomoć? Znaš li što ćeš reći?" Nastavljam sa zabrinutom tiradom pitanja.

"Ne znam. Nastojat ću biti što kraći. Molim te, ne izlazi nigdje. Ako te netko slika, odmah ćeš na naslovnicu, a to bi te moglo ugroziti." Kaže i bez poljupca izleti van.

Spustim glavu i osjetim kako je zrak još jednom postao teži. Službeno sam zatočena i na drugom kraju svijeta. Možda je siromaštvo i podstanarstvo, usrani posao i život od plaće do plaće pružao više slobode. Ne. To je neprihvatljivo. Odbrusim sama sebi. Ovo je jedini prihvatljivi oblik života. Ovako želim nastaviti. Što onda ako je trenutno ispunjen sitnim poteškoćama? Čovjek može biti slobodan jedino ako živi onako kako mu odgovara.

Sve ostalo je gluma, koja vodi u propast. Radije bih glumila pred cijelim svijetom, nego sama pred sobom.

Nastavljam prazniti tanjur s onom piletinom i avokadom. Upalim računalo i odlučim surfati internetom, dok se Thom ne vrati. Izbjegavam sve showbizz vijesti. Čini mi se kako uspijevam. Ipak, naletim na vijest kako je avion s hrvatskim putnicima nestao u oceanu. Naša država primjećuje svoje državljane jedino kad su u maternici ili pod zemljom. Ili pak na dnu oceana. Oni između, ne znače joj puno. Moguće čak i manje od ništa. Piše kako se za nestalima traga, ali da zasada nema nikakvih vijesti o preživjelima. Čekaju se podaci iz crne kutije aviona, ali pretpostavlja se kako se dogodio kvar na jednome od motora. Prava istina dakako, otišla je u grob s njima.

Sad mi tek postane jasno koliko je ovo što mi se događa važno. Cijelo vrijeme sam si predbacivala toliko toga, uključujući i to što sam pustila svoj tim da odleti. Kao da sam ih ja mogla spriječiti u tome.

To što ja nisam otišla s njima i što sam sada jedina preživjela, puno je veće od cijele moje priče s Lolom. Ovo je znak da mi je dana druga prilika. Prilika da napokon učinim nešto pametno sa svojim životom i ne tratim ga na ove medijske gluposti. Naći ću pošten izvor zarade i posvetiti se ostatku svoga života. Tko može reći "ne" ovakvome moru i plažama, taj je budala.

Zazvoni telefon. Mama je. Ne znam što će reći, ali zbog razlike u vremenu računam kako je kod nje nego gluho doba noći. Sigurno nije ništa dobro.

"Halo?" Prozborim nesigurno.

"Nessa. Nessa?" Kaže.

"Da mama? Ja sam, reci." Dok govorim nadam se kako je s druge strane linije ona sama. Razgovor u kojem joj potvrđujem da sam dobro i opovrgavam medijske natpise, ne treba svjedoke.

"Jesi li dobro?"

"Da. Zašto pitaš?" Pokušam odglumiti naivnost.

"Zvao me odvjetnik jutros. Kaže da smo naslijedili novac i sve tvoje poslove. Kakvi su to poslovi?"

"Mama, mogu objasniti..."

"Rekla sam mu kako se radi o zabuni, ali pokazao mi je tvoje papire. Na njima je tvoje ime i prezime. Čime si se ti to bavila? Nessa ovo je odvratno." Prekine me i počne s tiradom.

"Mama. Prihvati sve što ti odvjetnik kaže. Oprosti mi. Nisam znala kako drugačije zaraditi novac." Kažem poraženo.

"Nessa, mogla si se obratiti meni i tati." Kaže na rubu plača.

"Do četrdesetih i nakon toga?" Kažem cinično i stepem vodu sa stolića.

"Ako želiš da se čujemo, ne smiješ nikome reći da sam živa i zdrava. Ako pak smatraš da to nisi u stanju, ovo je naš posljednji razgovor. Ne piši mi, jer na pisane poruke ne mogu odgovarati."

"Nessa, znači li to da te više neću vidjeti?" Nastavi.

"Mama, ne znači. Osim ako nećeš biti u stanju odigrati ovo kako treba."

"Što sam ja to rodila." Kaže i počne plakati.

Prekinem joj poziv i sama briznem u plač. Uvjerena sam da nam je ovo posljednji poziv i osjećam kako mi je srce slomljeno. Odjurim u kuhinju po krpu. Uplakana brišem stolić i odnosim čašu u perilicu suđa. Ako da bih živjela slobodno, moram ostaviti sve što poznajem iza sebe, spremna sam gledati naprijed.

Thom zatvara vrata naglim pokretom. Jasno mi je da sve nije prošlo kako je planirao. Neko vrijeme stoji okrenut od mene, prsima prema vratima. Ne želim pitati ništa suviše. Znam da bih ga mogla još više uzrujati.

"Nadam se da je kod tebe bilo bolje." Kaže polutiho.

"Nije. Ali kod mene je bolje!" Kažem i raširim ruke. Prihvati moj zagrljaj i nasloni bradu na moje rame.

Preznojio se.

"Što je bilo na pressici?" Pitam i osjetim kako mu srce krene udarati jače.

"Svašta. Pitanja o nama, o tome s kime sam sada. Nitko me nije ispitivao o jebenoj glazbi. Čak ni ovaj do koje mi nije previše stalo." Odvratim i uzdahne. "Snimili smo novu stvar i imam novi album u suradnji s tobom. Tebe više nema i umjesto da se koncentriraju na to kako je ovo zbog toga još posebnije, oni pile po glupostima." Nastavi.

Položim dlan na njegov vrat i masiram ga. Radim tako sve dok napokon ne počne normalno disati.

"Želim na plažu, ali me brine je li me tko slijedio. Otići ću u izvidnicu, a onda mi se pridruži."

"Ali nitko ne zna tko sam ja."

"Znam, ali to ih ne sprječava da lešinare oko mene i moje navodne nove ljubavnice." Kaže i izleti van.

Daska za surfanje vuče se po podu i udari u donji rub vrata. Ostavi ih otvorena za sobom. Puštam ga neko vrijeme samoga. Promatram ga s prozora sobe. Ne želim iznevjeriti njegov oprez i izaći na terasu. Tu predivnu terasu s jacuzziom, optočenu mramorom.

Ljutitim koracima odguruje valove u plićaku, dok naposljetku ne legne na dasku i odgura se prema pučini. Ne smijem ga predugo ostaviti samoga. Oblačim prvo što smatram primjerenim i neupadljivim i izlazim na plažu.

Dok tabanam po pijesku, stopala mi tonu u njegov božanstveni muljavi opus. Thom mi se približava ljutitog pogleda. Tek kad mahnem i približim mu se, shvati da sam to ja.

"Što je ovo?" Pita.

"Morala sam naći načina pridružiti ti se. Ne smijem te ostaviti predugo samog u ovim ubojitim valovima. Dobit ćeš loše ideje." Odvratim.

"Pa si obukla moje hlačice i majicu? Jedino ženstveno na tebi je ova šilterica." Kaže i privuče me k sebi.

"Sutra će portali pisati da si gej. A ja neću moći ustati iz groba i opovrgnuti to."

Ljubi me i prekida moje rečenice.

"Dala si mi dobru ideju za tvoju odjeću na Grammyjima." Kaže.

"Ja i Grammy nagrade u istoj rečenici. Odakle ti takva bajka?" Kažem i skidam njegove ruke s moje stražnjice. Bojim se da smo već previše sumnjivi prolaznicima. Ne znam kolika je tolerancija na ovakve stvari u Riju.

"Da. Nastupam na after partyju na Grammyjima. Već sam dogovorio kako neću davati intervju. Moja jedina komunikacija s tim paunovima tamo bit će preko slušalica i mikseta."

"Sad mi to kažeš... Da sam barem živa i mogu ići na Grammy s tobom." Kažem nezadovoljno.

Ne volim takve površnosti, ali tko bi mogao odbiti priliku za to.

"Živa ili mrtva, ići ćeš. Ja ću i dalje biti DJ Hiplo, a ti bi mogla biti konceptualni nebinarni umjetnik koji nastupa samnom." Odvрати.

"Koji? DJ Nymhpo?" Vrisnem od smijeha. Njegov ozbiljni izraz lica me zaustavi.

"Imamo još neko vrijeme prije svega toga, a nakon toga mogao bih i sam na neki tragičan let avionom." Odvрати.

Pružа mi svoju dasku i sjednem na nju. Otplutamo na njoj u daljinu. Primi me za ruku i povuče šilitericu. Rasplete mi se kosa i padne preko njegovih dlanova.

"A sad ćemo vježbati zahtjevni test ravnoteže. Ti ćeš leći na dasku, a ja ću leći na tebe." Kaže dok sunce prži po nama i topim se od znoja.

Tako prođe još tjedan dana.

DRUGO POGLAVLJE

Zalasci sunca u Miamiu nisu tako divlji poput onih u Riju, ali za mene, ne mogu se usporediti ni s jednim drugima s one strane oceana. Zadnjih nekoliko dana toliko je stresnih situacija za njega, da je angažirao još jedan set zaštitara. Sad nas prate i do njegove kuće. Put za Los Angeles priprema se i planira kao da avioprijevozom šaljemo cijeli kordon američkih marinaca. Svi zvukovi na mobitelima moraju biti isključeni, kako ne bi hodao s čepićima u ušima. Podsjeća me na mene u mojim podstanarskim stanovima. Pričam mu neke od tih zgoda u pauzama dok leži glavom u mome krilu i gleda očima razvučenim od umora u strop.

Ne mogu mu ni priznati koliko mi je ovih tjedana bilo lijepo s njim. Vidjela sam dio svijeta za koji sam mislila da ću ga vidjeti tek na televiziji, u nekakvom pristranom dokumentarcu. Iako Thom osjeća kako sam tek jedan zatvor zamijenila drugim, ovo je prva ćelija koja mi se čini sasvim prihvatljivom.

"Resice? Opasno." Govorim dok promatram slike njegovog odjela s resicama za dodjelu Grammyja.

"Mislio sam tebi nekakvu haljinu s resicama..."

"Koju haljinu? Bijelo kožno odijelo i resice, ali na licu." Pokažem mu ukras za lice od crnih resica, koje padaju sve do trbuha.

"Skrivaju ti cijelo lice. To je prevelika šteta." Uzdahne i napokon se krene opušitati.

Vibrira mu sat, koji mu javlja za poziv na mobitelu. Ustaje se i odlazi u drugu sobu. Urla nešto nerazumljivo iz daljine. Baci mobitel na pod i razbije se. Razbijeni dijelovi ekrana putuju u krhotinama iz hodnika do sobe u kojoj sam.

Ležerno se vrati s novom kutijom mobitela i karticom u rukama. Odmahuje glavom kad pomislim pitati što li je pak sada.

Odem do naše spavaće. Zapravo, tehnički je njegova, ali kako sam odnedavno ponovno beskućnica na drugom kraju svijeta, sve lakše prisvajam tuđe.

"Hej. Oprosti. Nisam tako mislio." Govori zamnom dok odlazim.

Vraćam se s pokrivalom od resica.

"Mislio sam da se ljutiš. Oprosti mi." Kaže i naglo se uozbilji kad me vidi kako isprobavam pokrivalo na sebi. To sam ponijela za slikanje, ali nismo imali vremena za sve.

"Ne ljutim se. Može ovako?" Pridem mu i bez odgovora, priljubi se uz mene i kažiprstima putuje resicama prema dolje.

"Je li to palisander?" Pokušam ga odvratiti od seksualnih diverzija, jer želim znati čime ga ucjenjuju sad.

"Ne. Javorov parket." Kaže i primi me za struk. Njegova kuća je na Hibiscus otoku kod Miamijs. Tako je predivna da bih samo o podovima mogla slušati danima. U svakoj prostoriji je druga vrsta parketa. Nisam mislila da bi mi se takvo uređenje moglo svidjeti.

"O čemu se sad radi?" Pitam i odstupim. Krene ponovno dlanom prema meni, ali odbijem ga kao štitom.

"Ništa. Gluposti. Zapravo... Ako ja kažem tebi, ti ćeš se morati napokon suočiti sa svojim paklom."

"Zašto?"

"Zato što je za ovu igru potrebno dvoje." Kaže i nadigne obrve. Znam što to znači. Izazov. Kimnem potvrdno.

Primim ga za prstenje na ruci i klizim jagodicama prstiju po njima. Zeleni, plavi i ružičasti kamen na zlatnim pečatnjacima lijeve ruke.

"Optužuju me za kulturno prisvajanje glazbe južne Afrike i tvrde da je moj projekt glazbe favela isto krađa. Znam da nije kraj svijeta, ali to su teške optužbe, a i uvrijede. Povrh svega, moram te skrivati od svih kao da si neka zločinka. A sve što želim je upravo suprotno od toga. Zamrzić ćeš svoj život ovdje još prije nego počne."

"Odakle ti ovo?" Pitam nakon duže pauze držeći ga za prstenje.

"Dar šamana iz Himba plemena u Namibiji. Tvoja crvena haljina, koju si nosila prvi puta u mom društvu, podsjetila me na njihovu ratobornu crvenu, kojom mažu lice i tijelo za snagu." Odvratim i povučem me za resice. Pokrivalo spadne na parket od javora.

"Šaman. To ti je dao kad je izvodio ritual egzorcizma nad tobom?" Kažem s blagim podsmijehom.

"Ne. Pomogao sam im raskrčiti jedan od dva preostala izvora vode i ovo je bilo najvrjednije što je imao. Htio mi je dati i svoju jedinu haljinu, ali nisam je želio primiti." Odvratim i posramim me. Svjestan moga osjećaja neugode, prijeđe prstima preko mojih usana i prenese mi poljubac preko njih.

"Nisi kriv za kulturno prisvajanje. To je tek nova sintagma koju su showbizz novinari naučili i moraju je priljepiti nekolicini slavni ovaj mjesec. Vjeruj mi, znam o čemu govorim. I sramim se u ime svoje struke." Priznam.

Ne priznam mu kako pišem romantični roman o našem bijegu od svijeta. Toliko dobro me ide, da ću do kraja mjeseca imati tristotinjak stranica. Osjećam se kao da pišem nedosanjano proročanstvo.

"Znam, ali boli. Rekao sam im kako ću održati nastup isključivo preko Zooma sa svoga ranča iza ove kuće, ako ne zaustave taj medijski linč." Kaže.

"Vidim da ti Grammyji ipak znače malo više." Pokažem u smjeru police s njegovim Grammy nagradama.

"Hajde. Sigurna sam da negdje skrivaš golemi rasadnik kelja u kući. Napraviti ćemo ti salatu koju voliš." Kažem i povučem ga prema kuhinji. To je jedina hrana koja mi je gora od avokada, ali čini se da to svi ovdje jedu. Koraknem prema vratima, ali povuče me k sebi.

"A-a. Sad ti." Šapne. "Hajde. Bit ću kraj tebe. Moraš znati što je ostalo. Prošlo je već više od mjesec dana." Na to me stegne u želucu. Sad bih pristala i na salatu od kelja.

Sjednem ispod baldahina i već mi donosi svoj i moj omiljeni rekvizit - kaubojski šešir. Marljivo sam i to prisvojila. Stavi mi ga na glavu za snagu i doda tablet u ruke. Sjedne preko puta mene u turski sjed.

Utipkam svoje ime i kliknem. Obuzme me vrešina i drhtavica po cijelom tijelu.

Sedamstotinjak naslova izlazi iz tražilice. Većinom o nesreći, o sindikatu podstanara, slike sa sprovoda. Tu su i razni razgovori s kolegicama. Nijednu od njih ne poznajem. Starleta Bimbi održala je dvosatni intervju o našoj suradnji, koja se nikada nije dogodila. Govori kako sam joj preotela pjesmu na kojoj smo zajedno radili i obradila ju s američkim DJ-em. Kuja. Laži i nakon smrti.

Muškarci koje ne znam hvale se kako su bili samnom. Jaketa, govori kako je Lola nastupala za njega na njegovoj djedovini u Dalmatinskoj Zagori. Šef kluba u Ljubljani tvrdi kako sam ga opljačkala. Laže. On mi jedini nije dao skriveni honorar. Svi ostali, puno siromašniji od njega jesu. A još me i pokušao silovati. Sjetim se kako ga je Thom zamalo ubio.

Počinjem se gušiti i sve oko mene se okreće. Po dvostrukoj cijeni prodaju se reizdanja svih mojih knjiga, s dodanom posebnom kolekcijom privatnih fotografija. Kakve li to privatne fotografije Lole oni imaju? Kliknem na jednu od njih i povećam je. Photoshop. Još jedno klupko laži.

Porezna istražuje Lolinu imovinu i porijeklo novca. Pokušavali su dobiti izjavu od mojih roditelja. U tome ih je spriječio pravni tim koji je do sada pomagao podstanarima. Na spomen vrtoglavih prihoda od seksi donjeg rublja, provokativnih knjiga i vibratora, mama ispušta jezero suza dok ulazi u tatin crni Audi.

Od objave moje smrti, svijeće su gorjele u centru grada. Duž llice, pa sve do Kamenitih vrata. Bezdan je neutješan. Na svakoj je fotografiji u prvom redu. U jednoj reportaži više kako su me mediji ubili, kao i princezu Dianu. Nema pojma o čemu govori. A možda je i u pravu.

Skovali su termin Lola Di, po uzoru na princezu Dianu. Na Instagramu se pojavio i hashtag. Pod njim objavljuju fotografije mene i svih mojih obožavatelja. Od svih lica, pozornost mi privuče jedno, Katjino. Njezina mama drži crvenu ružu, koju bacaju na moj prazni lijes, čiji je prolaz gradom pratila povorka satkana od svih slojeva ljudi, koji su uistinu ili ne, bili dio moje laži. Narodnjački klubovi grada Zagreba imaju vikend žalosti. Ogranziraju tihe turbo folk zabave u crnom, pod mojom slikom kao

oltarom. Služi se i Lola koktel. Svaka čaša ukrašena je šeširićem s velom i okruglim tragom lajne kokaina.

Kliknem na kratki videoisječak ispod najnovijih vijesti. Vrtići Grada Zagreba oprašaju od Lole, plakatima, izradom Lolinih lutkica i predstava u dječjim kazalištima. Djeca su snimila pjesmu za ovu priliku. Kliknem na pjesmu "Mirno spavaj, učiteljice života." u izvedbi dječjeg zbora Trumbići i problijedim.

Na Markovom trgu okupili su se svi podstanari koje sam spojila s pravnom pomoći i komunicirala preko Lihvarija. Vlada na sjednici u četvrtak odlučuje sa Saborom hoće li Markov trg postati Lolin trg. Ljudi koji se tamo svakodnevno okupljaju neće im dopustiti ništa manje od toga. Napokon se zagrijem za nešto lijepo, kad mi za oko zapnu osmrtnice. Sara. Umrla je od raka u Vinogradskoj bolnici. Odgurnem tablet i zaplačem. Nisam joj bila na sprovodu. Ona bi sigurno došla na moj da je mogla i znala tko sam. Nikakvi sebični interesi ne bi je mogli spriječiti, kao mene.

Plačem, pa problijedim. Zatim se histerično smijem. Već idući trenutak ležim na podu i blijedo gledam u strop, kao Thom ovih dana. Uzme mi tablet iz ruku i narednih pola sata i više, koji se čine poput vječnosti, lista sadržaje.

"Ti si jedna vrlo kontroverzna umjetnica. Tvoja mala zemlja je na koljenima. Iako neki ljubomornici tvrde da ti je upravo tako nastala i karijera. Zar ne znaju da si ti novinarka?" Vikne posljednje, kad napokon poludi od čitanja tih gluposti.

"Ne. Nikada ih to nije zanimalo. Zato i jesam pričala i pisala o takvim glupostima."

"Dobro, pa nisi i radila te gluposti o kojima si pisala." Kaže nekako između izjave i pitanja. Šokira me.

"Oprosti. Samo ovo sve ovdje je nevjerovatno. Oni nisu normalni. Kako si izdržavala svo to vrijeme tamo?" Kaže u nevjerici, nakon što sam mu uputila svoj ubojiti pogled.

"Ako se pitaš jesam li stvarno takva kurva kakva sam pisala da jesam, možemo se slobodno rastati. Svejedno mi je bila mrtva ovdje ili u nekoj zabiti "Europe". Osim ako ti kurve nisu sastavni dio imidža. Tad mi jasno zašto si glumio romansu samnom." Ispalim hladno.

Zatvori oči na to i smiješak mu izbije na usne.

"Da, na kurvama mi karijera počiva. Upravo onoj koju tužim za osvetničku pornografiju. Kuja je objavila našu snimku. Da sam kojim slučajem ja objavio njezinu, već bih bio u Gulagu i na medijskom stupu srama. Ne glumi. Znam da si je vidjela. Vidio sam kako skrivaš tablet od mene i pretražio sam ti povijest tražilice." Odvrati nakon dulje pauze.

"Gledala sam jer me zanimalo je li prošla u krevetu bolje od mene. Moram priznati da je žalim. Ta pojma nema." Ustanem se i izletim na terasu.

Zatvorim vrata izvana i ne puštam ga unutra. Okrenuta prema njima i dalje promatram njegov govor tijela s druge strane stakla. Raširenih nogu, dlanom skriva pola lica i smiješak koji ne može obuzdati.

"Otvori. Dišem na staklo, a znaš da ne volim vidjeti te masne tragove." Govori i dlanovima dodiruje staklo. Sunčeve zrake udaraju na njegovo lice i oči su mu sad kristalno plave, a već drugi trenutak zelene.

Nestane ne nekoliko minuta i ponadam se kako ću uhvatiti nekoliko trenutaka samoće. Oči mi ponovno grabe prema oceanu. Nevjerojatno, ali na Hibiscusu gdje god da pogledam, uvijek vidim more. Da imam njegov bankovni račun, ni sama ne znam bih li mogla naći bolje zemljište od ovoga. Nije mi htio reći cijenu, ali lokalna agencija za nekretnine tvrdi kako se kuća poput ove prodaje za dvadeset i devet milijuna dolara. Pitam se kakav li je osjećaj imati toliko novaca. Moje pohlepne misli prekine udaranje po ogradi na koju sam naslonjena.

Ugledam Thoma kako se penje prema meni.

"Što radiš?!" Vrisnem.

"Zapamti." Govori uz smijeh. Udahne i odgurne se nogama i popne na drugu stranu.

"Zapamti, nikad me se nećeš riješiti. Bez obzira što glumila svima, još uvijek se sjećam..." Zastane i uhvati zraka dok se dlanovima uhvati za koljena i nagne.

"Sjećam se onda kad sam vidio plakate s tobom pod tim imenom i taj užas u tvojim očima kad sam povezao. Ne sjećam se da sam ikada vidio takav užas u nečijim očima. To je bio sram koji si izazivala u meni dok te nisam otkrio."

"I što sad? Sad si kao frajer zbog toga." Nastavim bijesno.

"Nisam ti ja frajer. Ni slučajno. Barem ne više. Nešto nas zajedničko veže. I to je nešto najljepše što nam se dogodilo. Ovakvo što se ne ponavlja." Uhvati zraka i priđe mi. Stisne me u zagrljaj.

"Nećeš me posramiti." Otimam se i dalje. Bez obzira što mislio, za mene je frajer. Drago mi je da glumi drugačije. Samo da mu ne počne nedostajati taj dio života. Onda otpadam brzinom munje i od podstanarke postajem beskućnica. I tako nisam zbog toga s njim. Ako treba, sve ću ispočetka.

"Ni ne želim. Ostani ovdje. Pustit ću ti mali pre-party. Idem do mikseta. I... Samo neka uđe u zapisnik da nisu baš sve tvoje knjige, a ni drugo što si radila kao Lola, bezvezne i glupe. Napravila si i puno dobrog." Krene prema vratima i pokuša ih otvoriti, ali poluga se zaglavila i ne žele se pomaknuti.

"Sranje." Protisne. Okrene se opet prema ogradi i krene silaziti njom.

Smijem se i moj smijeh odzvanja cijelim imanjem na Hibiscusu. Dvadeset i devet milijuna dolara. Ta pomisao me natjera u još jači smijeh. Ovaj posljednji je na moj račun.

Oklizne se i zamalo padne na beton. Vrisnem. To ga još više trgne i ponovno zamalo padne. Prijekorno me pogleda kad siđe. Previše sam mu dramatična. Voljela bih biti tako smirena poput njega. Možda bih i ja mogla s njim raditi jogu dvaput dnevno i jesti salate od kelja. A možda ću za to skupiti snage u nekom drugom životu.

Ode do pulta, za koji sam mislila da je roštilj. Makne zaštitni prekrivač i otkrije miksete. Već vidim kako će ovo biti najbolji zalazak sunca dosad. Šteta što sam zarobljena na ovoj terasi.

Još uvijek nisam isprobala sve za dodjelu nagrada. Moja podsvijest ne vjeruje da ću ići. Kad sam bila u Hrvatskoj i radila kao novinarka, nisam mogla ni zamisliti da me čeka ovakvo nešto. Da sam znala, možda bih opuštenije živjela barem neko vrijeme. Samo pitanje bi li me život onda doveo ovdje, do ovog trenutka.

Prenu me basovi i lagani ritam. Thom se zagrijava. Idućih pola sata provedem u želji za njim. Nisam previše cijenila DJ-e. Uvijek sam mislila kako su isprazni i prepotentni kreteni, koji samo traže manekenke s lentom. Ovo ovdje ispred mene, nešto je što nisam mogla zamisliti ni u najluđim snovima. Istina je, i podstanarima se nešto lijepo može dogoditi u životu.

Najgore je što jednom kad sam otvorila portal svih onih tema za Loline knjige, bilo je teško stati. Sada mi ideje dolaze u plimnim valovima. Mislila sam kako će me pustiti na miru, ako ih ignoriram, ali ne puštaju me. Jutros sam ih morala zapisati. Sad usporedno pišem novi Lolin roman i svoj romantični roman o Thomu i meni. Na trenutke ludim kad mi krenu dolaziti ideje za te Loline gluposti. Svejedno, nikada ne znam hoće li mi opet zatrebati. Odlučujem igrati pametno i sve zabilježiti. Teški dani te uvijek nađu nespremnu.

Njegov osjećaj za ritam je tako ležeran i seksi. Nije ni čudo što ga toliki obožavaju. Ovo će mi odzvanjati u mislima još dugo u noć. Možda čak potisne i sve one glupe ideje za Lolinu knjigu. Kukovi mi se pokrenu sami od sebe. Ramena ih slijede. Tako je zanesen. Povremeno pogleda prema meni gore i protrnem. U tom previše kratkom trenutku naših zaključanih pogleda, osjećam kako propadam u vrtlog sreće. Nisam znala da je moguće ovako se osjećati. Thom ne smije napustiti ovaj svijet koji je stvorio. Mora postojati način da se bavi i klasičnom glazbom i nastavi biti DJ. Ja nisam ni približno toliko mogla doprinijeti društvu svojim kreativnim radom kao Lola. Svojom glazbom, Hiplo može promijeniti svijet. Sigurna sam kako će onda taj novi svijet zavoljeti i klasičnu glazbu, koja bude dolazila pod njegovim uredništvom.

Nešto u meni se pokrene i odlučim se spustiti niz ogradu terase, kao što je i on. Okrenem mu leđa i prebacim prvo jednu, zatim drugu nogu. Krenem se spuštati. Ovo nije tako lako kako se činilo. Odjednom prestane glazba. Odloži slušalice i preskoči zvučnik položen na bok.

"Hej! Stani! Ne miči se. Dolazim!" Dovikuje, dok ga perifernim vidom uočavam ispod sebe. Nespretno stanem i stopalo mi klizne niz prečku ograde. Udarim čelom o metalni dio, ali se ipak uspijem zadržati gore. Thom nekoliko trenutaka nervozno stoji ispod, ali se ubrzo krene penjati prema meni.

Nastavljam se oprezno spuštati, ali mi ne ide. Padnem na njega. Oboje se stropoštamo dolje. Ja sam prošla bolje, jer sam pala na njega. Srećom bio je to tek pad s visine nešto više od metra.

U panici se okrećem oko sebe, kako bih vidjela koliko je moj pad bio loš za njega. Prene me Thomov smijeh. Prasne u još jači nalet smijeha.

"Kako si smotana." Nastavi se smijati. Neugodno mi je. Trebala sam ga samo ležerno promatrati s vrha i ne glupirati se. Ni to nisam mogla.

"Oprosti. Uplašila si me." Doda nakon što ga prijekorno pogledam.

Ležim na njegovim prsima i okrenem se.

"Nemoj prestati s ovim." Šapnem.

"S ovim?" Pita i zavuče mi ruke pod majicu.

"Ni s tim. Ali ni s ovim što si maloprije puštao. Ne vole te uzalud." Odvratim.

"A ti?" Pita i stjera me u kut.

"I ja." Priznam plaho i pretvaram se kako smo obje mislili na glazbu.

Njegove vitke usne putuju po mojim i osjećam svu njihovu toplinu. Izaziva me poljupcima. Prvo su seksi i sočni, zatim kratki i s pauzama. Onda mi snažno zarije jezik i istražuje me. Volim kad vodi. Ima smisla za seksi poljupce, baš kao i za glazbu. Svaki njegov dodir nepredvidljiv je i uzbudljiv. Drhtim od iščekivanja.

Dok se valjamo po betonu pokraj bazena i pulta, znam da ću dobiti žuljeve i ranice od grubog tla, ali nije me briga. Jauknem nekoliko puta kad osjetim da me žuljaju koljena. U mislima počinjem brojati buduće podljeve. Nadjačaju ih njegovi dodiri i poljupci. Tako je privlačan i u ovom položaju nespretnosti. Za ljubav takvog muškarca, ostavila bih sve što poznajem i imam. Sreća pa nemam previše toga. Razboritost mi nije jača strana.

Usiše moju donju usnu i zastenjem.

"Boli? Ne budi zanovijetalo." Dobaci mi mamac za igru.

Gurnem ga od sebe i krenem bježati od njega. Ustane se i potrči zamnom. Vatra u njegovim očima se zapali. Izgleda poput nestašnog dječaka, izgubljenog u vlastitoj raščupanoj kosi. Pramenovi mu padaju preko usana i nosa.

Pokušava skloniti pramenove s lica, ali zapinju mu o prstenje. Kakav je to muškarac koji živi tako izolirano od stvarnoga svijeta u ovim brežuljcima, a onda pomaže plemenu u Namibiji raskršćiti put do izvora vode? Kako sam uopće dobila pozornost takvog čovjeka? Mora da sam nešto napravila dobro. Samo da me ne uništi. Nisam mislila da će biti tako fatalan za mene.

Dok bježim i za sobom vučem oblak teških misli, njegove ruke i prstenje me pronađu. Primi me za bokove. Otimam mu se. Borbeno. Smijemo se. Koža mi se ježi. Ljubim ga dok ga povlačim za majicu. Ona se kida. Već je bila načeta. Njegov dizajnerski šik u obliku poderanih majica. Ovo nije prva od njih koju sam nespretno i bez imalo grižnje savjesti uništila. Nije ni trepnuo tada, baš kao ni sada. Iznenađenje u njegovom pogledu i tim plavim očima me rastapa. Prekasno je za uživanje. Moram se pripremiti za pad. Povukla sam ga i uletjeli smo u bazen odjeveni. Sve na meni je mokro i vuče se zamnom, dok izranjam i negodujem glasno.

Pronađe me u vodi i čupne za kosu. Vratim mu istom mjerom. Dopluta do mene i pritisne me uz rub bazena. Uživam zarobljena. Osjećam njegova bosa stopala na sebi, ispod haljine. Mogla bih živjeti samo od sjećanja na ovaj trenutak. Nikad mi se nisu dogodile tako lijepe stvari, kao s njim. Možda sam nepravedna prema nekim drugim muškarcima iz svoje prošlosti, ali ne mogu se usporediti s Thomom. Moj mozak i tijelo gore pokraj njega. Svaki trenutak je sve.

"Kako si dobila takvo ime?" Pita me dok me ljubi i drži za stražnju stranu vrata. Tako zaštitnički i nježno.

"Trebala sam se zvati Vanesa. Ali mama je bila tako umorna nakon tri dana rađanja, da je samo šapnula sestri na uho ime koje treba unijeti. Ona ju nije dobro čula i upisala je Nessa. Vjerojatno je mislila kako je jedna od onih žena što žele neobično ime za svoje dijete."

"Da. To nije baš ime za tvoje krajeve." Odvratim.

"Odakle ti znaš kakva su imena u mom kraju?" Vratim.

Skrene pogled i nasmiješi se. Svaki njegov pogled u stranu znak je da smatra kako je bolje ne reći mi istinu. Ne želi me povrijediti. Sigurno je imao puno žena s mojih prostora. Ako sad počnem misliti o tome, poludjet ću.

"Reci mi barem iz koje je zemlje bila." Nastavim mazohistično.

"Nije važno. Nije potrajalo." Odvratim i na to spustim pogled. Svjesna sam kako će za neko vrijeme tako vjerojatno govoriti nekoj drugoj o meni. Nevjerojatno kako sam tek sad primijetila koliko mi to smeta. Sjetim se koliko sam bila spremna krenuti dalje, kad sam tek došla u Rio. Mislila sam kako će biti tek prijatelj s kojim sam jednom bila neoprezna. Ne znam se čuvati. Možda je i bolje živjeti pod intenzivnim osjećajima. Život je tu da se osjeti.

"Je li te ona jako povrijedila?" Kažem.

"Ne. Nisam se mogao obvezati, pa je ona ubrzala postupak i prevarila me."

"I?"

"Što i?"

"Pa... Čujete li se još?" Naivno klizim po tetovaži na njegovom ramenu. Oboma nam je jasno da mi je bolje ne znati pravi odgovor.

"Ako je odgovor da, htjet ćeš da prestanem, a to nikako ne bih mogao samo zato što ti tako kažeš. Ako je odgovor ne, pitat ćeš se da li me je toliko povrijedila, da mi više do nijedne neće biti stalo. Zato me ne pitaj takve stvari. Ni ja tebe ne pitam tko je onaj zbog koga si me odbila prvu noć u Riju. Sigurno mu nedostaješ. Pitanje je kad ćeš mu se vratiti. Možda te i potraži." Nastavi.

"Je li ti stalo do mene dovoljno da si barem malo ljubomoran na njega?" Ustrajem.

"Ja nisam ljubomoran tip, nego uporan. Ti i ja, to nije bila slučajnost." Kaže i poljubi me u unutrašnju stranu zgloba lijeve ruke.

"Ne vjerujem da je bilo što u životu slučajno."

"Hoćeš reći da za tebe i nismo toliko posebni? Očito te nisam dovoljno ljubio." Smije se i povuče me pod vodu. Pokušava me poljubiti ispod površine vode, ali ne uspijeva mu, jer se stalno vraćam po udah.

Izroni i gleda me razočarano, kad napokon odlučim izaći iz bazena.

"Ne želim da mi radiš isto što i svima." Prsnem mu vodu u lice. Izjuri zamnom. Mišići i vene napinju mu se dok se podupire rukama i izlazi van.

"Nessa, stalo mi je do tebe. Pogledaj me. Ulijećem za tobom, gdje god otišla. Svoju sam turneju organizirao prema tebi, samo da bi se vidjeli u Ljubljani."

"Imao si dogovoren nastup." Kažem u nevjerici.

"Ne. Dogovorio sam nastup. Zato me ne ispituj za bivše. Briga me za to. Ako tražiš razloge za odlazak, odi. Pustit ću te. Na kratko." Ovo posljednje kaže nakon kraće pauze i već mi se opet uplete prstima u kosu.

"Za dva sata moramo krenuti za L.A. Mocar sam i moram se urediti. Dođi." Primi me za ruku i stavi kaubojski šešir na mokru glavu. Nevjerojatno je seksi. Pogotovo dok se sporo kreće s noge na nogu. Djeluje poput lava ili geparda koji mjerka svoj plijen.

Poželim ga pitati kad nam je prijava za let, ali sve mi se čini suvišno. Draže mi je prepustiti sve njemu. Još puno toga moram naučiti o njemu i njegovom svijetu. A to me raduje.

*

"Uzet ću što imam." Govorim dok ulazimo u njegov privatni mlažnjak.

Nisam ni znala da je toliko bogat. Crvenim se, jer sam maloprije skidala remen iz straha kako neću proći kroz zujalicu na aerodromu. Nije ništa komentirao, već me samo ovlaš pomazio po obrazu od dragosti. Naivna sam i to ga zabavlja.

Unutra naš čeka domaćica. Pilot nas pozdravlja, prije nego li se izgubi u kabini. Thom nezainteresirano preuzme šlape od stjuardese i naruči nam kavu. On ne odustaje od matche, koja meni izaziva crijevne tegobe. Čak i tako neimpresioniran, djeluje pristojno i neodoljivo u isti tren.

Nikada se još nisam vozila privatnim avionom i borim se s onom malom djevojčicom u sebi, koju je ovo impresioniralo. Ona bi stalno nešto fotografirala, a onoj velikoj je to neugodno. Lijeva ruka obuzdava desnu. Čak je i Thom primijetio kako sam nemirna i želi otkazati moju kavu.

"Zaboravio sam da nemaš ništa od stvari ovdje. Trebali smo svratiti jučer do nekog malla." Kaže.

"Sve što imam u dva je kofera." Slegnem ramenima.

Pokaže mi da sjednem pokraj njega. Uskoro polijećemo. Zna da ne volim polijetanja. Pruža mi ruku da ga primim za nju.

"Sviđaju mi se tvoje hlače s resama." Poigrava se resama na mojim bijelim kožnim hlačama.

"Kupit ćemo ti nešto što ide uz njih. Mogli bi dogovoriti da nam otvore jednu trgovinu u L.A.-u. Znam i koju." Uzme mobitel u ruke i lista po njemu, dok se moj želudac lagano diže skupa s avionom u visine.

"Ne moramo. Imam dvije haljine. Ovdje je svugdje toplo. A kad ne bude, stisnut ću se uz tebe." Namignem mu i naslonim se na njegovo rame. Napokon smo poletjeli, pa su mi i misli normalnije. Najgore je ludilo u meni bilo nekoliko trenutaka prije, dok mi je mazio resice, a avion noseom parao oblake.

"Ne. Prepusti sve meni. Želim ti ugoditi." Odvrti i pomazi me duž čeljusti. Stisnem je od želje za njim.

Nakon što je avion uzletio, pustio je glazbu. Osjećam se kao da smo na drugom planetu. Takvi luksuzi nisu mi poznati. Dok zvučnici prodiru u svaki djelić kabine, Thom ustane po naše salate i donese ih uz ples. Salata mi nikada nije bila privlačnija. Iako je neću pojesti do kraja, jer već vidim komadiće listova kelja u njoj, sve drugo u njoj, lakše će mi sjesti.

Osjećam kako nisam dovoljno dobro odjevena. Ne znam samo odakle mi ta idiotska ideja za kožne hlače. Ipak idemo na dodjelu Grammyja. Thom ležerno odmahuje rukom na moje brige i uvjerava me kako nas i tako tamo očekuje tim ljudi, koji nas neće pustiti nedotjerane. Naravno da im je već poslao ideje i tamo nas već čekaju s punim vješalicama. Sad se osjećam još gluplje, jer sam pokazala kako sam ozbiljno mislila ići u ovome. Pitam se koliko će mu trebati da shvati kako se ne uklapam u ovaj svijet.

Dok me ponovno zabavlja svojim pokretima, uzmem njegov kaubojski šešir i stavim ga na glavu. Privuče me k sebi istoga trena i spojimo se poput magneta.

Ljubi me. Njegovi prsti spuštaju se mojim strukom. Lutaju unutar hlača i približavaju me k njemu. Zagrlim ga i opustim se. Iz njegova zagrljaja odvрати me obavijest pilota kako smo ušli u turbulencije. Otrgnem se od njega i jurnem natrag na sjedalo. Dok kopčam pojas, smije mi se.

"Hej, opusti se. Sve je pod kontrolom." Kaže i zanese ga pokret aviona.

Uhvati ravnotežu i pridruži mi se na sjedalu preko puta.

"Opusti se." Kažem i smijem mu se.

Ne smeta mu moje zadirkivanje. Zračne struje nas guraju malo na jednu, a zatim na drugu stranu. Moram priznati, mislila sam kako je puno ugodnije putovati privatnim mlažnjakom. Nadam se da će povratak biti mirniji. Tješim se kako moram izgurati još samo dva sata.

Thom ustaje i iz pretinca vadi dva jastuka. Jedan pruža meni, a drugi stavlja sebi u krilo. Skida mi šlape i noge podiže na jastuk u svome krilu.

"Hoćeš malo probati zaspati?" Pita.

"A ti? Ti si taj koji nastupa. Imaš li neki ležaj?" Pitam i ponovno se osjećam posramljeno, jer već idući tren povuče sjedalo i ono se razvuče u udoban ležaj. Rukom spusti pregradu i barijera nestane. Dva sjedala sada djeluju poput manjeg bračnog kreveta. Nakon što je napokon prestalo svijetliti crveno svjetlo za pojas, pozove me na svoju stranu.

Tako je ugodno u njegovom zagrljaju. Nešto mi nježno šapuće na uho i lupka ritam po mome boku. Što god da je, djeluje, jer jedva držim oči otvorenima. Smjestim glavu pokraj njegova vrata i zatvorim oči.

*

"Ne znam što misliti o ovome. Previše je." Govorim Thomu dok se pokušavam promotriti u zrcalu iz svih kutova. Puno je ljudi nagurano oko mene i stalno popravljaju hrpu detalja. Jedan pokušava parom izglacati šlep moje haljine.

"Nismo li rekli kako je cilj da me nitko ne prepozna." Nastavljam negodovati, nakon što je njegov tim s gađenjem odbacio ideju da se odjenem u muško odijelo i prekrijem lice. Jedva sam ih uspjela nagovoriti da prekrijem pola lica pokrivalom s dugim resama.

"Nitko te neće prepoznati." Kaže Thom i oni se svi razmaknu poput skupine robota.

"Ovo je predivno. Ti si predivna." Prstima klizi po zlatnoj maksu haljini sa šlepom u koju su me jedva uvukli. Bilo je potrebno četvero ljudi. Prava sitnica. Nisam navikla na toliko ljudi oko mene. Moj tim činili su ljudi koje sam si mogla priuštiti. Ovoliko pozornosti stvara mi tjeskobu.

Grli me s leđa i petlja se u moj šlep, ali nitko od pomoćnika ga ne prekori. Toliko obožavanja koje uživa od njih, nisam mogla niti zamisliti.

"Pogledaj ovo." Pokazuje mi snimku dječjeg zbora koji pjeva Lolinu pjesmu. Ima dva milijuna pregleda u samo dva dana.

"Ne mogu." Odmahujem glavom i odgurujem ekran. Previše. Svega mi je previše.

"Sviđa mi se. Mogu li?" Pita i uz moje dopuštenje pušta pjesmu i pali miksete. Kakve samo povlastice ima. Miksete u svlačionici. Zašto bi itko poželio napustiti ovakav život?

"Thom, zar si od svih pjesama, baš tu našao." Započnem prosvjedovati, ali ne odustaje. Slušam tekst i ne vjerujem. Tko li je to samo napisao?

Hrabra, odlučna. / Lijepa, ponosna. / Tvoje ime pjesma, molitva.

Uvijek za istinu. / Prva pred nepravdu. / Tvoj je grad, svaka stanica.

Iz noći u noć uporna. / Iz dana u dan borbena. / Leti u raj, za nebo stvorena.

Mirno spavaj, učiteljice života! / Tvoja krila sad su nam divota!

Za pravdu našu, spasa čašu. / Svakog od nas dom, u srcu toplom je tvom.

Lola, Lola, rajski cvijet! / Lola, Lola, za pravde cijeli svijet!

Lola, Lola, vrati oteto. / Lola, Lola, leti visoko.

Svijet je tvoj, nemaju te otoci Kanarski. / Porazila si pakao, stan podstanarski.

Ime tvoje svijetom odzvanjati ima. / Odlučno označila si kraj lihvarima.

Ne može te uništiti ni lihvarski rodeo. / Ni pohlepna porezna, ni nadmadrac Formeo.

Hvala tebi, učiteljice moja. / Spavaj mirno, rijetkoga si soja.

Mirno spavaj, učiteljice života. / Mirno spavaj, učiteljice života.

Preuzimam njegov mobitel i sama sebi nanosim zlo - čitam komentare. Hvale pjesmu, pjevaju je u školama i vrtićima. Stavljaju poveznice svojih nastupa ispod u komentare.

"Moraš priznati, prirasla si srcu svome narodu." Kaže i više nisam sigurna je li to tek provokacija ili stvarno mišljenje.

Shvatim da nije ni blizu provokacije, jer u Thomovim rukama, ovo počinje zvučati dobro.

"Mogu li je posuditi večeras?" Pita.

"Kao da ti treba moje dopuštenje za to." Dobacim cinično.

"Želim ga. Daj, priznaj, nije tako loše." Njegov osmijeh me razoruža i popustim. Dođem do njega i zagrlim ga.

"Hoćeš li mi se pridružiti i zapjevati malo samnom večeras?" Gleda me pun iščekivanja.

"Ne znam, od toliko pozornosti, mogla bi se zamrznuti."

"Ne brini. Ja ću biti kraj tebe."

Stalno razmišljam o riječima pjesme. Mama mi je poslala mail u kojemu mi je prosljedila zahtjev porezne za revizijom imovine. Žele da im dokaže porijeklo novca kojim sam kupila stan. Mama ne zna kako će im to dokazati, pa me zatražila pomoć. Ne znam kako to riješiti, bez da se osobno pojavim tamo. To još uvijek nije opcija. Strah me da će mi oduzeti vlasništvo. Odvjetnik uvjerava moju majku kako to nije moguće.

"Thom. Znam da nije ni vrijeme ni mjesto, ali što ako mi oduzmu stan?" Pitam ga i krenu mi suze od nemoći. Toliko sam se borila za vlastiti stan. Kad pomislim da bih sada mogla ostati bez njega... Na ostavinskoj raspravi nisu dali mami uknjižiti vlasništvo nad njime. Ne znam kako će se ta priča odviti. Odvjetnik joj obećava kako će pokušati osporiti zahtjev. Provjeravala sam na stranicama katastarske općine i tamo i dalje stoji moje ime. Pitam se zašto me uvijek nešto ili netko mora terorizirati. Zaslužila sam taj stan i ne dam ga nikome. Opet, ako se pojavim tamo, hoće li me pritvoriti jer sam namjerno glumila smrt?

Osjećam se da sam u pat poziciji. Thom tvrdi suprotno. Uvjerava me kako imam moć i da uvijek mogu doletjeti natrag u Zagreb, ako se situacija sa stanom okrene protiv mene.

Iako ga uvjeravam kako je već sve ionako okrenuto protiv mene, nudi mi da njegovi odvjetnici pogledaju svu dokumentaciju i posavjetuju se s onima u Hrvatskoj. Prihvaćam, jer vidim kako je već u niskom startu. Uskoro nas vode na fotografiranje prije ulaska u dvoranu. Morat ću se skrivati od kamera. Ne znam kako ću to provesti u djelo. Čvršće stegnem pokrivalo na lice i primjećujem kako ću se preznojavati ispod njega. Bez obzira s koje strane oceana bila, skrivanje je konstanta.

"Ako se najgore i dogodi, kupit ćemo ti novi." Kaže ne bi li me smirio, dok izlazimo iz svlačionice. Ali to me samo još više uznemiri.

"Thom, ne želim tvojim novcima rješavati svoje probleme. Taj stan je moj. Platila sam ga, svojim novcem." Nastavljam ljutu tiradu i on samo ušuti na to. Da, znam da sam prevršila mjeru, ali ne znam kako mu pokazati da ne želim milostinju. Želim samo da me svi puste na miru. Kakav lešinar moraš

biti da otimaš imovinu umrle osobe od njezinih zakonskih nasljednika? Neću imati mira, ako se ta zlurada nepravda provede u djelo.

Dok se penjemo prema svojim sjedalima i očekujemo početak dodjele nagrada, primjećujem previše poznatih lica. Potajno ih zabilježavam mobitelom, jer ću se ovoga htjeti sjećati. Nisam ni mogla zamisliti u kakvom se društvu ovaj kreće. Sad se već osjećam poput uljeza i u njegovom životu. Smirujem svoje lude misli, koje me tjeraju da se osjećam loše. Uvjeravam se kako je problem samo u mojoj glavi i nema veze sa stvarnim stanjem.

Dok se pozdravlja s reperima i pjevačicama koje sam do sada jedino vidjela na televiziji, površno priznajem samoj sebi kako me ovo opija. Znam napamet sve njihove pjesme. Povremeno pogleda u mene i rukom prijeđe preko moje natkoljenice, kao da me tješi.

"Opusti se. Kraj tebe sam. Ni u jednom trenutku te neću pustiti samu." Govori, a plavi pramenovi kose padaju mu preko obraza.

"Znam da me moraš držati na oku. Možda te namjerno osramotim i tražim njegov autogram." Pokažem na Ushera, koji mu je kimnuo kao da su stari prijatelji. Njegove pjesme slušala sam dok bih se kupala u kadi. Potajno zatelebana u njega. A sada sjedim pokraj muškarca koji mi je promijenio život.

Što je jedan sat u usporedbi sa životom pokraj njega? Pitam se dok mi drugi glasić govori kako se ne bih trebala previše zanositi. Onaj bunt u meni proradi i javlja mi kako stan ne smijem dati ni zašto.

Thom me primi za ruku i poljubi u zapešće. Prođu me trnci i odjednom više ne mogu ni o čemu misliti.

"Pazi da ja tebe ne osramotim i kažem svima kako je mojoj djevojci njezina zemlja napisala ljubavnu pjesmu." Odvрати i namigne mi.

Ponovno ga jedna od slavnih pjevačica dotakne po ramenu i pita ga za večerašnji nastup, koji slijedi. Složi namješteni smiješak. Mora da mu je ovako stalno.

"Muka mi je od ovoga." Šapne mi na uho.

"Da odemo odavde? Što kažeš? I tako ne počinjem prije deset." Nastavi. Nelagodno mi je priznati mu kako mi ovdje i nije tako loše. Kimnem i pružim mu ruku. Osjetim kako je nervozan. Otkucaji njegova srca probijaju kroz dlan i nemirno me lupkaju po ruci. Iskrademo se kroz jedan od stražnjih izlaza u slučaju nužde i napustimo kompleks. Sjednemo u malo električno vozilo. Odveze me na veliki travnati teren. Umorno nasloni glavu na naslon sjedala i izdahne.

"Ali tek je počelo." Kažem.

"Znam. Nemam snage. Želim van iz ove priče." Odvрати.

Svjesna sam da ga muči to što ne može nastaviti s onim što voli, ali i ovo mu tako dobro ide. Nemam srca to mu reći, jer znam koliko ga može zaboljeti.

TREĆE POGLAVLJE

Mreškanje valova budi me ujutro. Zaboravili smo zatvoriti prozor u spavaćoj sobi. Otvaram oči kako bi zatvorila prozor i navukla zastore, jer me ova svjetlost ubija. Treba mi malo više vremena za odmor nakon svega onoga od sinoć.

Treba mi nekoliko dugih trenutaka da shvatim kako nismo u sobi, nego na ležaljka na plaži. Sad sam tek zbunjena i dezorijentirana. Thom leži poluotvorenih očiju i ne znam je li budan ili čvrsto u snu. S njegovim pogledom nikad se ne zna.

"Kamo ćeš?" Protisne promukloga glasa, dok sjedam i trljam oči pod suncobranom.

"Budan si." Šapnem. Samo kimne i nasmiješi se.

"Kako smo ovdje završili?" Pitam i pokušavam se sjetiti, ali slike mi ne dolaze do svijesti.

"Naljutila si se na mene i ostavila me na mom nastupu." Prizna. "Nitko me ne ostavlja usred nastupa." Nastavi s lažnom ljutnjom i nakrivljenim smiješkom stisnutih usana. Oči su mu tako uske i sitne, ali iskre od života.

Sjetim se. Sjedili smo na travnjaku i ljubili se, sve dok nije trebao početi s nastupom. Sve je bilo dobro dok jedan od repera nije ponudio lajnu kokaina i meni. Zatim me je poveo plesati, nakon što sam odbila i njega i lajnu. Thom nas u prvi tren nije vidio, ali kasnije mu je zasmetalo. Na mikrofona ga je zamolio da me dovede do njega na pozornicu, ako želi sačuvati živu glavu. To je potaklo snimanje mobitelima. Na prvi znak bilo kakvih nesuglasica, umjesto da ih rješavaju, svi samo vade mobitele. Bila sam naivna kad sam pomislila da je drugdje drugačije. On se čak nije htio ni svađati. Njemu je takva gesta bila tek blago nadmudrivanje, ali svi su zaključili da smo u vezi.

"Krivim tu zlatnu haljinu. Zbog nje si izgubio razum. Poput vrane si." Odvratim.

"Mmmmm." Odgovori. Privuče me k sebi.

"Što će reći menadžer na to što si napustio set?"

"Briga me. Ja sam rock zvijezda. Hirovitost mi se mora tolerirati." Razvuče usne i vidim da se spreman odmagliti negdje.

Skine majicu i hlače, zatim se spusti niz plažu u more. Stoji do pasa u valovima. Oni ga zapljuskuju i to ga raduje. Smireno ih pušta da se poigravaju na njegovom torzu. Poželim učiniti isto njegovim prsima, ali nemam snage biti na suncu. Mogla bih se onesvijestiti. Previše smo popili. On i ne toliko, koliko sam ja. Bila sam gora od razmažene zvijezde. Ona njegova obrada pjesme "Mirno spavaj, učiteljice života" zvučala je tako dobro, da mi je na trenutak nedostajao dom i moja zemlja. Ista ona koja me natjerala na karijeru takve očajnice.

Nakon što izroni iz mora poput muške sirene, nemam više snage boriti se protiv sebe i zguram umor u ladicu. Ustanem se i skinem do donjeg rublja. Svoju zlatnu toaletu ostavim prebačenu preko slamnatih stolica na kojima smo proveli noć. Pomalo sam razočarana što su moći koje mi je ta haljina donijela sinoć, sada tako nehajno bačene i ostavljene na plaži. Ali Thom me previše poziva i draži da bih dopustila jednoj haljini da me spriječi.

Ulazim u more i čekam trenutak kad ću skočiti u njega. Predamnom se nađe njegovo utrenirano, tetovirano tijelo i pokušava predvidjeti moj idući potez.

"Ne plaši se. Moje moći su nestale s mojim zlatnim oklopom." Izjavim.

"A-a." Protisne i poljubi me. Tako je slan i privlačan. "Oprosti što nisam tako izazovan poput onog psa koji te pokušavao oteti, dok sam radio." Odvрати samodopadno.

"Zato mi je i nudio lajne, misleći da će mu tako biti lakše provesti plan. Nanjušio je da sam slaba kad sam odvojena od tebe." Kažem bez imalo srama.

"Ne treba ti ovo. Sami smo." Doda promuklo i polako me oslobodi iz obje naramenice. Samo se čuje klik od rastvaranja grudnjaka, koji za nekoliko sekundi već pluta oceanom. Zatim ruke polaže na moje čipkaste gaćice. Izvlačim nogu po nogu i uz previše truda pokušavam ne teturati. Tri magarite učinile su sinoć svoje. Ne. Bilo je i pjenušca. Sjetim se.

"Idemo se liječiti." Povuč me u more poput neke sirene, dok mu pramenovi kose živahno poskakuju prvo iznad površine, a zatim pod vodom.

U misli mi svrati scena kako je odgurnuo jednog obožavatelja koji se sinoć htio slikati samnom. Poslije mu se odmah ispričao, ali osjećao se loše zbog toga. Nervozan je i treba mu odmor od svega.

"Hoćemo li razgovarati o onome?" Pitam kad napokon dođem do daha. Imao je pravo. Ovo plivanje stvarno mi je razbistrilo um. Polako sam se prisjetila događaja i nije mi jasno zašto je ovako dobro raspoložen.

Na njegovom mjestu bila bih u teškoj depresiji. Događaj od sinoć podsjetio me na moj pokušaj izdavanja dvije knjige na koje sam ponosna. Nažalost, i na to kad ih je javnost i struka posve izignorirala, a moja izdavačka kuća "Poštenje" uložila subminimalan trud u njih.

Zato kad je trebalo likovati nad očekivanim neuspjehom tih knjiga, "Poštenje" je uložilo maksimalan trud kako bi me rana pekla nadnaravno.

"Nemamo o čemu? Ako misliš na tvoju haljinu i to da si izazvala pretjeranu pozornost svojim pjevanjem. Rekao sam ti. Moramo snimiti cijeli album zajedno." Odvрати dok rukom prolazi kroz mokru kosu, a zatim prijeđe na moju. U njegovom pogledu vidim kako mu je jasno na što mislim, ali ne želi o tome.

"Thom. Nije do tebe. Možda samo moraš pronaći bolji trenutak." Odvratim, ali umjesto da se vratimo na plažu kako smo prvotno krenuli, on samo uroni u more prije negoli dovršim rečenicu i otpliva prema pučini.

Zatvorim oči i pogнем glavu. Želim mu pomoći, ali toliko sam jadna da ne mogu pomoći ni sebi. Samo što ja, za razliku od njega, nemam toliku financijsku moć, pa me još tište i takvi problemi. Mama mi šalje zabrinjavajuće mailove. Svjesna je kako na njih neću odgovoriti, ali želi da budem uključena u trenutnu situaciju.

Thom mi je pomogao napraviti račun na njegovo ime, na koji mi moji uplaćuju novce. Iako je inicijalno bio protiv toga, shvatio je kako moram imati svoj novac, ako mislim funkcionirati u njegovom svijetu.

Ostajem u moru i pogledavam hoću li ugledati njegovo tijelo kako izranja, ali to se ne događa. Nemoguće da ga je moje spominjanje tog dijela njegova nastupa toliko raspalilo.

Cijeli događaj mi se odigrava pred očima, dok još uvijek strpljivo čekam njegov izron iz mora. U jednom trenutku zaustavio je miksete i veliki bijeli klavir spustio se na pozornicu. Sjeo je za njega tako ponosno. Počeo je s Rahmanjinovom simfonijom. Zvučao je tako moćno sa svojim prebiranjem po klavijaturi. Na glavi mu je nepomično stajao kaubojski šešir i šareno kožno odijelo sa zakovicama. Taj trenutak, naivno sam pomislila kako su svi prestali s plesom zbog oduševljenja. To je sigurno bio moj razlog. Djelovao je tako moćno i prkosno. Da je zapovjedio da ga slijedim u samoubilačku misiju uz te taktove koje je proizvodio, pristala bih bez oklijevanja.

Taj prokleti pas od repera, počeo je vikati "Boooo" i pokrenuo lančanu reakciju nezadovoljnika. Poželjela sam mu zarinuti šiljak za led u prsa, ali bila sam predaleko od njega. Zgroženo sam promatrala tu gomilu površnika i nezadovoljnika kako se krevelje u čudu i neznanju. Umjesto da mu skandiraju i naklone se, jer to je sve što sam u tom trenutku i sama poželjela, nastavili su ga provocirati, kao da je to tek slatko zadirkivanje. Nisam ja razlog zašto je prekinuo nastup, iako je pretjerano ulizivanje tog reperskog jadrnika meni, bio razlog njegove prvotne ljutnje. Slomila ga je njihova reakcija. Ustao se. Stao ponovno iza mikseta i pustio pjesmu do kraja. Otišao je prkosno čim ju je pustio. Nije im želio dati priliku da vide njegovu reakciju. Mrzim ih. Svi oni sigurno zaslužuju umrijeti.

Preneražena vlastitim sanjarenjima, u kojima ih sve odreda režem na komadiće i ostavljam polumrtve da ih smrt odnese u teškim mukama, trgne me njegov glas.

Pogledam iza sebe i vidim kako izlazi iz plićaka. Nisam ga ni primijetila od ljutnje koja me obuzela.

"Nije ti dosta?" Nadigne obrve i pokaže mi da dođem za njim.

Prihvatim poziv i krenem prema njemu.

"Oprosti. Nisam htjela forsirati." Kažem, ali odmahuje rukom i već me pogledava sa smiješkom.

Sjeda u ležaljku i spušta jednu nogu na tlo. Zamišljeno gleda u daljinu, dok njome lupka u nekom svom zamišljenom ritmu. Naslonjen na dlan, prebire po svojoj kratkoj bradi i malim brkovima. Iako tako ne djeluju, jako su pedantno podrezani. Gledala sam ga kako je to jučer radio gotovo pola sata.

Dolazim do njega i sjedam na ležaljku pokraj. To ga ozlovolji i pruži mi ruku. Želi me na svome krilu.

"Nemaš se što ispričavati." Šapne, kad se napokon ugodno smjestim na njegovim koljenima.

"Krivo mi je. Znam kako je to." Kažem. "I obećavam da to više spominjati." Dodam.

"Znam da znaš." Kaže i prste mi uplete u mokru kosu.

Čini mi se previše neraspoložen. Nadam se da neće pasti u depresiju i pokleknuti pred starim navikama.

"Hvala ti za sinoć." Progovori nakon duge šutnje.

Činjenica da smo još uvijek u Los Angelesu, govori sve. Teška je noć iza nas, koju smo umjesto u hotelskoj sobi, proveli na plaži. Očito s razlogom. Thom je pretjerao s alkoholom, kao i ja. Samo, on je pretjerao iz očaja, a ja sam bila previše umorna i onesposobljena od treće margarite. Nisam ga mogla zaustaviti. Njegov mlažnjak nas je čekao, ali nije želio otići do njega. Zamolila sam ih da nas pričekaju do danas poslijepodne i jave nam u koliko ćemo sati točno moći poletjeti. Tek sad mi dolaze u sjećanje krhotine toga razgovora. Još uvijek nam nisu ništa javili.

Ukrcala sam ga u prvu limuzinu koju je dovelo njegovo osiguranje i prijavila nas u jedan od tri preporučena hotela koja su mi iskočila na tražilici. Bila sam dovoljno prisebna da to učinim pod lažnim imenom. Ostavila sam pet stotina dolara vozaču kao jamstvo da nikome ne oda u kojem smo hotelu. Vlastitih pet stotina dolara.

To mi je pola plaće na radnome mjestu koje više nemam. Kasnije sam zbog toga skrivečki plakala u kupaonici hotelske sobe. Znam da će mi vratiti te novce, ali ne želim biti toliko jadna, da ima osjećaj kako mi očajnički treba taj povrat. Opet do svoga novca dolazim tek na kapaljku. Jedino što me tješi jest činjenica da novac od tantijema svih mojih proizvoda sjeda barem mojim roditeljima na račun. Ako me prilike pritisnu, uvijek mi mogu prebaciti dosta novaca na račun.

Međutim, kako onedavno moraju plaćati odvjetnika, jer me mrtvu država tuži za pronevjeru, i taj bi se novac mogao početi rapidno topiti. Moj odvjetnički tim koji je radio na zastupanju štićenika podstanara, dobio je još slučajeva i toliko su zatrpani, da su i nekima od njih morali početi naplaćivati. Broj odvjetnika humanitaraca, drastično se smanjio.

Sjetim se kako sam sinoć nosila Thoma na sebi u sobu, sve dok me trbuh nije počeo luđački boljeti. Nije toliko lagan, koliko se čini na prvu.

Cijelo vrijeme nije progovorio niti riječi. Nije niti morao. Pogled mu je govorio puno više nego što bi riječi ikada mogle. Bio je slomljen. Samo netko od njegove vrste može znati kako se osjećao.

"Dosta mi je. Hiplo mora umrijeti." Bilo je jedino što je prošaptao prije sna. Ne sjećam se kako smo iz kreveta sobe završili na ležaljka na plaži. Možda je tako i bolje. Što manje znam, manje će me boljeti.

Njegove ruke zagrle me čvršće, nakon što mu kažem da mi se nema na čemu zahvaljivati.

"Ne mogu bez tebe." Prošapće gotovo iznenađeno, dok promatramo vrelo sunce iznad oblaka u Los Angelesu.

"Ni ja bez tebe, divljače." Odvratim, dok ga češkam po toj pažljivo podrezanoj bradici.

"U sedam letimo natrag. Hoćeš li moći?" Nastavim kad napokon stigne poruka. Samo kimne i poljubi me u vrat.

*

"Nego, što kažeš na onu obradu tvoje pjesme?" Pita dok se kaubojskim dvokorakom kreće po bijelom tepihu mlažnjaka.

"Ne provociraj me. Znaš što mislim o tome da dječica pjevaju jednoj starleti."

"Ti si odavno prerasla titulu starlete. Čak i ta tvoja navodna površna zlica koju si izmislila."

Moram priznati kako ima pravo. Samo, moralni vijci mojih obožavatelja, morali bi biti još malo bolje postezani.

Sjetim se razgovora starlete Bimbi u kojem govori o našem nepostojećem prijateljstvu i suradnji. Jedini puta kad smo bile blizu jedna druge, je onaj dan kad me stampedo zaluđenih majki, njezinih obožavateljica, zamalo usmrtio na putu do taksija. Nevjerojatno mi je slušati njezinu ispovijest kako mi je davala savjete za pisanje mojih romana. Ne zna da sam vidjela njezine romane. Nije ih napisala sama. Premda je mogla, jer su jednako očajni. Ona je doprinijela svojim bilješkama, koje je tiha autorica pretočila u taj preloši roman. Njezine bilješke sastojale su se od črčkarija i nacrtanih penisa njezinih ljubavnika. Vjerujem da sve te črčkarije zaista predstavljaju opise prema njezinom sjećanju, ali teško da imaju ikakvu literarnu vrijednost. Da nisu našli tu jadnicu, koja je morala platiti podstanarstvo i režije honorarom od te knjige, Bimbi ne bi imala niti jednu jedinu rečenicu. Bitno da se hvali kako me je nadahnula za "Crnu rupu". Možeš misliti.

Kad bolje razmislim, možda me i nadahnula. Da nije bilo toga dana kad sam svojim moralnim životom, bez ikakvih grešnosti, dotaknula dno života, nikada se ne bih tako luđački zainatila i napisala svoju prvu knjigu.

Shvatim kako je najbolje ne demantirati nijednu izjavu svih tih lešinara, pa tako ni njezine. Neka sve ide kako treba ići. Moram vjerovati kako u svemu ovome postoji viši smisao, inače ću izgubiti razum.

*

U posljednjem mailu, mama je zgrožena što joj na račun sjedaju prihodi od vibratora "Moj način". Isprva nije znala o čemu se radi, dok nije na tražilici pronašla cijelu kampanju za njih. Kad se samo sjetim koliko smo dugo birali dizajn za njih, zatim šeširiće s velom, koji su trebali biti dekoracija i košuljica za lakše spremanje. Čak imaju i poseban certifikat da ih se može nositi u avionu. Posebno ju je zgrozilo što svakom vibratoru kupac može dati ime, odabrati dizajn i ugraviranu posvetu. Taj dio prihoda odmah je u cijelosti prosljeđivala na račun koji mi je Thom otvorio.

Ne zna kako su mi ti vibratori financirali knjigu i avionsku kartu za Rio, koja mi je spasila život.

Slijećemo u Miami, gdje nas dočeka osoblje zračne luke. Ne mogu se zamisliti da ikada više putujem drugačije, osim privatnim avionom. Nešto ovako dobro trebao bi doživjeti svatko u životu. Thom pokušava ponijeti i moju torbu, ali mu ne dam. Ovo putovanje bilo je preteško za njega. Cijelim putem u avionu gledao je moje snimke, koje je bez moga znanja snimio. Nisam ni znala da ih ima toliko, dok nisam vidjela kako je satima zurio u njih. Čak i kad sam zaspala. Probudilo me slijetanje, a on je bio u istom položaju, očiju prikovanih uz kameru.

Želi još večeras produžiti samnom do njegovog studija, kako bi te snimke smontirao u video spotove. Odlučio mi je dati novi identitet i umjetničko ime. Ne znam što se toliko promijenilo od sinoć, kad je htio nestati skupa samnom, pa do danas. Sad želi nastaviti puno parom tamo gdje je sinoć stao.

"Thom. Mislim da bi možda trebao malo usporiti." Kažem i ne registrira me.

"Ne vidim se u novoj karijeri sličnoga kova kao što je bila i prošla. Zapravo, želja mi je nastaviti pisati. To znaš." Nastavim uporno.

I dalje me ne sluša. Kao da smo odjednom počeli govoriti drugim jezikom. U moga Thoma naselio se neki ambiciozni bipolarni tip, koji sad očekuje još više od samoga sebe, ali i od mene.

"Vjeruj mi." Jedino je što izusti dok odsutnim pogledom vozi prema njegovoj vili na Hibiscus otoku.

Juri pod tuš odmah po ulasku i rješava se mirisa puta sa sebe. Ja se još uvijek vrtim po njegovom dnevnom boravku i uživam u ljepoti i prostranosti njegove vile. Sigurno je jak osjećaj moći si priuštiti ovako nešto. Pronađe me grižnja savjesti. Moram biti zahvalna na njemu i ako želi, surađivati s njim na novom projektu. Čak i po cijenu nove površne karijere. Sve ovo što me toliko fascinira, proizvod je upravo toga i sigurno ga vrijeđam kada se nastojim postaviti iznad toga. Možda sam ja kriva. Trebala sam ga zaustaviti ili barem s njim porazgovarati o tome. Predosjetila sam kako će pokušati ubaciti i klasičnu glazbu. Pogotovo kad sam ga na kratkoj tonskoj probi gledala kako prebire po tipkama klavira.

Bila sam uvjerena da će i drugi zavoljeti tu njegovu klasičnu stranu. Naravno ponovno sam precijenila svijet koji nas okružuje.

"Gdje si bila? Čekao sam te." Dobaci izazivački dok me promatra iza leđa. Omotanog ručnika oko struka, drugim si briše kosu.

"Htjela sam te malo pustiti u miru. S vlastitim mislima." Izgovorim se. Teško mi je prevaliti preko usana da sam vrtjela poput neke trećerazredne balerine po ovim javorovim podovima i prostranim prostorijama.

"Ne treba mi to." Odvratu još brže.

"A što ti treba? Reci mi." Kažem.

Pruži mi ruku i prisloni me na sebe. Tako je topao i umiljat. Ponovno mi se čini kao onaj stari.

"Hoćeš li se moći spremati za pola sata?" Nadigne obrve. Znam da moramo u studio. Ne odustaje. Kimnem mu potvrdno. Nemam izbora. Kad je netko tako krhak poput njega, moram se pokoriti, barem u početku. Stalo mi je.

U ruci čvrsto drži svoju matcha kavu s mlijekom. Ulazimo u džip. Otvara mi vrata i prvo pušta mene. Taj južnjački šarm prisutan je i kad mu je teško. Sklona sam povjerovati kako taj dio svijeta, koliko god bio na mizoginom glasu, stvara najbolje muškarce, koji cijene žene. Ako i ne, ovaj im se provukao kroz ušicu igle. Možda sam se tek previše zaljubila, da bih bila racionalna. Ako ima i cijelu četvu ljubavnica, odlično ih skriva i sve mu opraštam.

Ulazimo u studio koji uopće tako ne izgleda. Sve dok napokon ne uđemo u dvije male prostorije izolirane crnim spužvama od poda do stropa. Sjeda za pult kao da je to radio previše puta. U ovom skrivenom i mračnom djeliću svijeta, izgleda kako da se osjeća najviše kod kuće.

Sve u meni želi postati njegov dom i utočište. Tako se osjećam pokraj njega. Čak i kad se moram brinuti za njega. Dok sam ga prošle noći vukla s rukom obješenom preko moga ramena, osjetila sam koliko mu je teško. Njegova bol bila mi je teža od njegove stvarne težine. Zaslužio je puno više od priznanja koja je dobio. Nijedan onaj Grammy s police, nije mu ni do koljena.

Nakon što mi pusti nekoliko matrica koje je pripremio i uređuje dva videa paralelno, moram priznati da ni ja nemam komentara. Inače spremno poklapam sve i svakoga, ali za ovo se osjećam posve nespremna.

"Znaš li da me oduševljavaš?" Kažem, jer osjećam kako će sve u meni puknuti.

"Znači li to da mi opraštaš što sam te snimao cijelo vrijeme?" Odvratu i pokazuje mi da mu sjednem u krilo.

Nisam vidjela nikoga u Miamiu da nosi kaubojske čizme i šešir usred ljeta, a kamoli da mu tako dobro stoje. Kosa mu je skupljena u malu punđicu okrenutu prema dolje. Bilo tko drugi djelovao bi mi smiješno. Njemu se nisam mogla dočekati približiti.

Nakon što neko vrijeme sjedimo i promatram ga kako uređuje snimke, kaže mi kako bi mi nešto odsvirao. Ustanem se i pustim ga da sjedne za crni klavir u kutu studija. Pruži mi ruku i pokaže da mu se približim. Stanem pokraj klavira i naslonim se na njega, kako bih ga bolje promatrala. On se ustane i podigne me. Posjedne me na klavir i vrati se natrag. Započne svirati.

Više se ništa ne pitam. Samo uživam.

Svira jednu od pjesama koju mi je pjevao sinoć. Iako je samo klavir u pitanju, gotovo čujem country u njegovoj klasici. Kad primijeti moje oduševljenje, pogledi nam se spoje i oči mi se napune suzama.

Nasmiješi mi se i namigne, dok nastavlja prebirati po tipkama. Znam da će biti dobro.

"Oprosti što sam toliko puno popio." Kaže.

"Bit ćeš dobro. Smiješ popiti, ali nemoj nastaviti s ovisnostima." Priđem mu i pomazim ga po obrazu.

Privuče me k sebi i krene ljubiti.

"Što misliš o snimkama i pjesmama u kombinaciji?" Upita dok me mazi po usnama.

"Sve što si napravio mi se sviđa. Imaš preveliku moć nadamnom." Spustim glavu.

"Jesi li bila na Coachelli? Želim te na svome nastupu za tjedan dana." Nastavi.

"Mislim da sam na Coachelli svaki dan otkad sam s tobom." Priznam i nije me briga ako mi se obije o glavu. Preživjet ću valjda.

To ga razveseli i ustane naglo. Podigne me i zavrti po studiju. Raspustim mu kosu i razvlačim je prstima po njegovom vratu. Naslonim svoj obraz na njegov i osjetim kako mi nešto šapuće. Mora da je opet kreolski. Čula sam kako je jednom prilikom pričao portugalski na telefon. Pitam se koliko jezika govori.

"Nisam mislio da će tako loše primiti moj nastup." Prizna napokon. Zatakнем mu kosu za uho i nagne glavu na moja prsa.

"Nastup je bio savršen. Uživala sam slušajući te. Nastavi po svome. Ne moraju te voljeti cijelo vrijeme." Ohrabrim ga, iako nisam sigurna da li je dovoljno snažan za takav inat. Ipak, zaboravio je kako je to kad je sve u životu protiv tebe i ništa si ne možeš priuštiti. Ako izgubi prihode, s pravom će me kriviti. Dokazala sam samoj sebi da sam najlošiji poslovođa. Novac za koji sam se krvavo izborila, najvjerojatnije će mi biti oduzet kroz zaplijenu moje jedine nekretnine.

Ne znam mogu li to tek tako prepustiti. Već nekoliko dana razmišljam kako mu reći da se razmišljam pojaviti na ročištu u Hrvatskoj. Toliko im ništa svoje ne želim prepustiti. Tko zna, možda nikada više ne budem bila u posjedu toliko puno novaca, kao onoga dana na kolodvoru. Iako je sada reći da svako zlo mora doći na naplatu, pričati o karmi, mirnom snu i savjesti. Sav moj mir trenutno se nalazi tek u nedosanjanom snu o financijskoj sigurnosti i vlastitoj nekretnini.

"Što te muči?" Pokušava prodrijeti u mene svojim plavim očima.

"Sve će mi oduzeti." Krenem.

"Stan? Zar je moguće da ti sude, iako si poginula?"

"Da, Thom. Hrvatska pravda je nedostižna. Ona postoji tek u mašti njezinih građana. Mama mi je javila kako su na posljednjem ročištu počeli popisivati i imovinu koju su oni sami stekli. Bezobrazluk nema granica." Ponovno zaplačem. Ovaj puta od nemoći. Više su mi se sviđale one suze radosnice, koje je Thom dirnuo u meni.

"Reci mi kad je. Ići ću s tobom." Ponudi se, ali ne mogu ga zamisliti više u mojoj zemlji. Rastrgali bi ga. Osim toga, za petama mi je mafija koja bi i njemu mogla nauditi, kad jednom saznaju da sam živa.

"Ne želim te uvaliti u probleme. Novac za stan... Pričala sam ti jednom o tome." Kažem i ježim se.

"Sjećam se. Imat ćemo osiguranje. Neće nas ispuštati iz vida, a kad sve riješiš, vratit ćemo se ovdje. Ako želiš, naravno."

"To bi se moglo odužiti do tko zna kad. Ne možeš odgađati svoju karijeru i nastupe zbog mojih ročišta."

"A da im onda prepustiš taj stan? Ja ću ti kupiti novi gdje god poželiš." Napokon izgovori zadnje što sam htjela čuti.

"Thom. Ne dolazi u obzir. Ne želim tvoj stan. Hoću svoj stan. Isti onaj koji već imam." Nastavim bijesno. Spusti pogled, jer vidi kako je ovo rasprava u kojoj ne može dobiti.

Ustane se i privine me uz sebe. Lagano se njiše samnom u ritmu koji je postavio za nas. Ne zna što bi mi više mogao reći, pa me samo nježno mazi po ruci i boku. I to mi je i više nego dovoljno. Ne mogu se odvojiti od njega ni kad mu zazvoni mobitel. Primijeti to, pa samo pogleda tko je, isključi zvuk i vrati me sebi u zagrljaj.

Plešemo do kasno u noć.

ČETVRTO POGLAVLJE

Već danima se odbija javiti svom osobnom bankaru, kao što se ja bojim otvoriti e-poštu. Dugo mu je trebalo dok mi je priznao, ali izgubio je previše novaca. Ulagao je u zakladu za mlade umjetnike klasičare, koju je otvorio u Miamiju. To, kao i pokušaj da pokrene i svoju klasičnu karijeru, odnijeli su mu dosta. Onda je kao šlag na torti saznao kako su dionice u koje je ulagao, bile lažne. On, kao i svi drugi koji su ulagali u njih, postali su žrtve pronevjere.

Uvjerava me kako ima još dovoljno novca, ali ne dovoljno da može u mirovinu ili lažnu smrt. Zbog toga je ponovno počeo više piti nego inače. Ona večer koju smo proveli priljubljeni jedno uz drugo, sad se čini godinama daleko. Željela bih da ne moram brinuti o novcu. Da ga imam toliko puno, da nam oboma mogu riješiti sve brige. Samo, to je tek puko maštanje.

Ne spavam dobro u posljednje vrijeme. Čak i pokraj tog divnog i talentiranog muškarca, uništavaju me noćne more. Sačinjene su od briga za sve što me trenutno muči. Odnedavno su evoluirale i spojile se s njegovim brigama poput zlosretnog hibrida na steroidima.

Između ostaloga, osjećam se beskorisnom, jer nikako financijski ne doprinosim nama. Uporno odbija dopustiti mi plaćati mojim novcem. Znam da si neću dopustiti plaćati njegovim. Savjest mi ne dozvoljava. Zbog toga se ustežem od svega što mi treba i tješim se kako mi ništa ne treba dokle god sam s njim. Dakako, posve svjesna kako je to stanje neodrživo.

Moj prihod od tantijema djelomično odlazi na sudske troškove, koji će uskoro premašiti trećinu iznosa stana na Dedićima. Isto tako, grize me savjest što nisam u njemu. Razmišljam trebam li ga prodati dok još mogu. Možda je to jedino rješenje. Pitanje je bi li onda navalili na imovinu mojih.

Uz sve to dodatno mi tlak diže novi dokumentarac koji su napravili o Loli. Naravno prepun je laži i mislim kako mi se čak izruguju. Sve ono zbog čega su je hvalili, sad im je jedno. Nažalost, trendovi i ukus im se nisu promijenili, ali je politika učinila svoje. Otkako su Markov trg morali preimenovati u Lolin trg, Vlada je shvatila koliko je snažna moja platforma podstanara i obožavatelja. Zbog toga su počeli plasirati lažne informacije o meni, pa sad Lolin lik i djelo istražuje i Državno odvjetništvo. Stvari se zahuktavaju do te mjere da sam rastrgana. S druge strane više nisam sigurna hoće li moj dolazak tamo išta promijeniti na bolje. Možda je Thom imao pravo. Možda bih sve trebala prepustiti državi. Neka uzme što hoće.

Zovem mamu i nagovaram je da proda stan čim prije. Po mogućnosti nekom strancu. On neće znati koliko nam je hitno, jer sigurno neće biti upoznat s vlasničnim zvjezdanim statusom i njegovim potonućem. Ljuta sam na sebe što ga nisam prodala još i prije.

Mama me pita je li istina da sam šmrkala kokain po narodnjačkim klubovima i trgovala oružjem. Tako se navodi u mojim knjigama. Iako joj govorim da su to tek izmišljotine, koje su mi trebale osigurati prodaju, po tonu njezina glasa jasno je kako mi ne vjeruje.

Još malo pa će me se, osim obožavatelja i podstanara, odreći i roditelji. Narodnjački klubovi sigurno su pronašli novu zvjezdicu, koja je puno pristupačnija i slobodnija od zahtjevne Lole. Kad me službeno napuste i mame, znat ću da je gotovo.

Thom je izvan sebe od mojih šaputanja o problemima. Iako šapućem sama sa sobom jer ga ne želim opterećivati, nisam uz njega koliko bi to htio. Već nekoliko puta mi je prigovorio što je meditirao i vježbao sam.

Nisam željela priznati sve što me muči, jer je imao dovoljno problema i bez mene. Njegov san jednakom se brzinom udaljava kao i moj od mene. Nema potrebe dodavati mu na muku.

Odlučujem kako ću se posvetiti novom projektu koji je osmislio za mene. Nitko neće znati, niti me moći povezati s Lolom. Moramo zajedno zaraditi dovoljno novaca, da sve ono što sam ostavila iza sebe, mogu napokon stvarno i pustiti. Trebala sam tako od početka. Sad mi je krivo što sam vlastite roditelje uvalila u probleme i povezala ih s pričom o Loli.

Nakon što odlučimo ujediniti se na ovom projektu, Thom je toliko sretan da nam dogovori otvorenje joga centra u pola noći. Oblijeva me znoj od straha i nelagode. Kad napokon stignemo tamo, jasno mi je kako za Miami, ovo nije ništa osobito. Još je manje neobično kad je on u pitanju. Vlasnica se zahvaljuje što smo joj ukazali povjerenje vježbati ovdje.

Thom je puno bolji u jogi od mene. Ima tu sposobnost potpuno utišati svoje misli i predati se trenutku. Ja to nikada nisam znala. U meni postoji uvijek onaj jedan kritičar i paničar što se ne gasi, a radi prekovremeno. Takav je na svim krajevima svijeta. Vježbamo jogu dulje od dva sata. Iscrpljena sam. I uz gongove koji nas prate i mirise koji isparavaju iz nekoliko posuda na podu naše dvorane i dalje ne primam potrebnu snagu iz toga ugođaja. Drago mi je što se barem Thom čini bolje. Povremeno me podsjeća na pravilno disanje. To bi možda bila opcija da nisam toliko opijena i zatelebana u njega. Kad pogledam u njegov smiješak i oči, smrznem se i postanem nespretna. Disanje mi je zadnje na pameti. Inače se tako osjećam na početku veze, ali ovo među nama traje već dugo. Nije mi jasno zašto je u meni i dalje taj divlji nemir. Moj je. Stalno se moram podsjećati na to, ne bih li se barem malo smirila. Možda jedan dio mene odbrojava darovano vrijeme. U tom slučaju, voljela bih znati koliko nam je ostalo, da se napokon prestanem znojiti i počnem normalno disati.

Tek na Coachelli primijetim koliko su ljudi opijeni Thomom. Čini se kako nema osobe koja ga ne voli. Opet, rijetko sam kada vidjela nekoga od njih koga mi je predstavio kao svoga prijatelja. Nepovjerljiv je prema ljudima. Razumijem ga, ali očekivala sam da su ljudi s više novaca ipak malo manje usamljeni.

Brinem puno veću brigu od te. Moj prvi nastup kao Elena, slijedi za manje od sat vremena. Thom uopće ne brine, a moj glas je popucao još na putu do festivala. Kako god bilo, ovo mora uspjeti. Moram napokon početi zarađivati, a ne živjeti od stare slave ili Thomovog novca. Tako ću se više cijeniti, a možda i njemu udahnuti malo optimizma.

Nude mi hladnu bočicu vode. Pitam se jesu li poludjeli. Glasnice su mi se stisnule i sada drhtim u kutu svlačionice. Thom je u onoj preko puta, uštima klavir. Kao da ne zna da je to uzaludno. Istoga treba prekorim se zbog takvog razmišljanja. Nema veze što je uzaludno, ako njemu znači. Trebala bih biti oduševljena što me nastavio slušati i ustraje na svome snu. Ako ga izražava barem i u tragovima, osjećat će se bolje i neće pokleknuti ovisnostima.

Oko mene je tolika strka, a ništa od nje nema ni najmanje veze samnom. Počinjem se pregrijavati i znoj lije niz mene. Osjećam kako su mi pazusi slijepljeni. Zbog toga mi je još više nelagodno, pa se znojim još više.

"Čaj." Protisnem previše tiho. To mi treba.

Pomislim kako ću se od njega znojiti još više, ali već sam posve natopila svoju haljinu, pa više nije važno. Presvlačim se u drugu haljinu. Thom se pojavljuje napokon i nosi mi čaj. Zbunjena uzimam ga u ruku i nije mi jasno kad me čuo. Pomazi me po bradi i predloži da mi osuši haljinu sušilom za kosu i da obučem nešto drugo i tako dočekam nastup. Trebala sam se sama toga sjetiti. Mozak mi je blokiran od treme.

"Menta će te malo smiriti." Kaže i pomazi me po vanjskoj strani dlana.

"Imaš taj pogled opet." Nastavi i uputi mi pogled spuštene glave.

"Koji?"

"Da ti treba utjeha... I da te treba zadovoljiti. Nisam siguran stignemo li ijedno." Odvрати i sad ne mogu misliti ni na preznojevanje. Mozak mi se pretvori u kašu.

Zatvorim oči i otresem glavom. U pravu je. Sad ga želim još više. Spremna sam podrediti utjehu želji.

"Ti izgledaš kao da imaš plan i da sve ide prema njemu. Ne znam odakle ti ta zabluda. Ja sam nepouzdana varijabla u njemu. Glas mi je gotov." Odvraćam i dalje promuklo. Prijeđem dlanom preko vrata. Normalne je širine. Osjećam kao da ima dva centimetra u promjeru. Bojim se da izgledam poput žirafe.

"Mi smo plan. A to ide baš kako treba." Odvрати i na pragu je da me smiri, jer njegov pogled obećava igre pod plahtama do kasno u noć. Ne znam ni zašto ih zovem igre pod plahtama, kad nikada nismo pokriveni, a sve što nam se nađe na putu, uključujući i plahte, strgamo bez imalo savjesti.

Ili uništimo. Nema što nismo prolili. Već četvrti put je mijenjao madrac u glavnoj spavaćoj sobi. Voljela bih kad bih mogla reći da mi je zbog toga neugodno, ali nije, kao ni njemu. Oboje smo podjednako krivi. Dobro, ja malo više, ali čini se kako mu to odgovara.

Ne želim ga razočarati večeras. To je sve o čemu mogu misliti dok mi pomaže uvući se u moju zlatnu haljinu. To i kako zbog čaja moram na toalet, a neću stići, jer su nas već najavili. Puno je bolje biti publika, nego izvođač.

Moja ruka je u njegovoj i gladi me kažiprstom po njoj. Smiruje me koraćanje s njim. Izgledam kao da znam gdje idem. S njim imam smjer i cilj. Poludjela sam za njim. Okrene se i pomaže mi popeti se na pozornicu. Diskretno me poljubi u rame. Utješno i seksi.

Na prvi i drugi znak panike primim se jagodicama prstiju za to rame i kao da ponovno osjetim utjehu njegovih usana. Tada ponovno prodišem.

Osjećam kao da smo sami na pozornici. U slobodnim trenutcima primi me za ruku i zapleše samnom. Nije me više strah ni sram. Glas mi se ponovno vrati. Poslije moga sola nagradi me poljupcem. Dva sata poslije, napokon je gotovo. Snimao me. Tek sad vidim u kabini. Pregledava snimku dok se svlačim. Drugom rukom mi pomaže. Ona prva zauzeta je premotavanjem kadrova mene u zlatnoj haljini. Ne sjećam se broja koliko puta su mu djevojke iz publike pokazale grudi. Dvije su tražile njegov potpis na njih. Ne razumijem to. Umrli bih od srama kad bih to nekoga tražila. Sjetim se kako su muškarci voljeli da im se Lola potpiše na stražnjice. Bilo je čak i zabavnih trenutaka. Samo kod nas nije bilo previše pristojnosti. Očekivali bi da ih vodim kod sebe doma nakon što bi me bljesnuli guzovima. Svaki je bio uvjeren da su me baš njegovi dlakavi guzovi očarali. Kakvi očajnici. Thomovi guzovi su očaravajući. Svaki puta kad bi prošao pokraj mene na pozornici poželjela sam ga stisnuti za njih. Tješila sam se kako će mi dlanovi odmarati na njima noćas.

To "noćas" nikako da se dogodi. Umjesto da se odvezemo do hotela, odlučio me voziti motorom po pustinji Colorada. Iako mi je stavio kacigu i upropastio frizuru, jedino što mu zamjeram je što neću leći ranije pokraj njega.

"Što je to?" Pitam.

"Indian 4." Odvratila.

"Kakav je to motor? Ili bolje pitanje... Kakav je to motor koji uživaš više voziti, nego leći kraj mene?"

Ne govori ništa nego me primi za struk i nasmiješi se. Djeluje tako opušteno. Napokon usporavam kraj nekakve oskudne zalogajnice. Okrene se prema meni i ljubi me. Tako nježno da nam se usne jedva dodiruju. Zato njegov dah na meni popunjava praznine do kojih njegove usne i jezik ne dopiru. Kad sam bila u Hrvatskoj i razmišljala što bih sve promijenila na sebi kad bih imala neograničenu količinu novaca, željela sam novo lice, tijelo i drugi konfekcijski broj. Sad dok me ljubi, želim biti točno onakva kakvu bi me on želio zavoljeti zauvijek. Želim postati njegova ljubav, fizički i karakterno. Nitko drugi više neće biti ni blizu dovoljan.

"Nikad me nisi tako ljubio." Kažem nakon što je prestao i poput najgoreg ovisnika želim još.

"Nikad te nisam želio tako ljubiti. Sad hoću sve." Odvratila.

Udari svojom kaubojkom o prašnjavo tlo i zakašljem se od prašine koju je podigao.

"Bila si tako dobra večeras. Imaš nove obožavatelje."

"Ti si bio odličan. Pogotovo kad se spustio klavir." Kažem. Svirao je kao da ga nitko ne sluša i da je potpuno sam na pozornici. Publika ga je izignorirala. Neki od njih dobacivali su da se vrati Hiplo na pozornicu. Nisu ni primijetili kako je nije ni napustio. Nije povrijeđen zbog toga. Snimala sam ga cijelo vrijeme. Želim mu to pokazati, ali odbija. Nije mu važno.

"Više ne dršćeš." Šapne i pomazi me po struku. Pomogne mi ustati s njegovog motora.

"Zbog tebe."

"Idemo nešto pojesti." Namjesti košulju i poravna je. Uvede me u zalogajnicu kao iz prošlog stoljeća.

"Nadam se da imaju hamburgere." Kažem i položim dlan na njegovu stražnjicu. Briga me za hamburgere. On će i tako salatu ili bilo što zdravo s jelovnika, a ja mogu samo njega i bit će mi dovoljno.

Sjedamo u separe od umjetne kože, tamnosmeđe boje. Uzimam veliki jelovnik i naručujem prvo što vidim - hamburger sa salatam. Thom negoduje i traži nešto vegansko ili salatu od kelja.

"Kakav si ti to kauboj?" Pitam i trknem ga nogom ispod stola.

"Biljojed."

"Ne valja. Bez govedine na tanjuru, nećeš imati snage za mene večeras." Nasmiješim se.

"Hoću." Pomazi me po usni.

Konobarica srednje dobi, u ružičastoj haljini s bijelom kragnom, donosi nam dva tanjura. Prepuna su. Već vidim da neću moći pojesti ni pola, a Thom ne voli bacati hranu. Nakon moga nezadovoljnog uzdaha, zna o čemu razmišljam i njegov pogled mi govori kako ću morati ponijeti sve što ne pojedem.

Nagnut nad svojim tanjurom i dalje promatra sve oko sebe, dok se u pozadini čuje krajnje nepopularna i pomalo dosadna glazba. Potpuna suprotnost od onog svijeta koji smo ostavili iza sebe u dolini Coachella u Coloradu.

Ne govori mi puno i većinom je vezano uz ljude oko nas. Meni nisu pretjerano zanimljivi, niti pamtljivi. Upijam samo njegove izraze lica koje oni izazivaju.

"Hej. Ne ovako!" Viknem kad se napokon vratimo natrag na motor. Sjedila sam okrenuta tijelom njemu. Ljubio me tako polako, baš kao i prije nego smo ušli u zalogajnicu. Želi me voziti tako.

"Zašto ne? Neću juriti. Obećavam." Pokuša me smekšati, ali neodlučna sam.

Zagledam se u njegove oči, nakon što me još jednom smiri poljupcem. Više se ne bojim. Zagrlim ga i on krene polako. Vozimo se pokraj golf terena i čistina. Na trenutke ga stisnem jače u zagrljaj u strahu. Njegovi otkucaji srca smire me svaki put i predam se.

Zarijem nos u njegovu ključnu kost i osjećam pulsiranje vena ispod kože. Sve se čini tako smirujuće i dok promatram zvjezdano nebo, ne mogu se nadiviti njegovoj dominantnoj ljepoti. Beskonačnost sjajnih zvijezda stvara vrtlog u mojoj glavi dok se vozimo brže i povremeno poskočimo na rijetkim neravninama.

Thom povremeno spušta pogled prema meni i pokušava me ljubiti. Ozbiljna lica pokazujem mu da gleda naprijed. Vozimo se natrag preko Anaheima i South Beacha natrag do Los Angelesa. Staje pred osvijetljenim izlogom. Svjetlost mi zaklanja pogled na zvjezdano nebo i njegovo lice. Dva prizora u kojima sam toliko uživala. Polako se odvajam od njega i tijelo se trijezni. Osjećam se kao da sam se upravo probudila. Želim što prije natrag u snove. U sebi protestiram.

"Gdje ćeš?" Pitam i povučem ga za zglob.

"Obećao sam te odvesti u kupovinu. Nemaš ništa više od tog kofera stvari." Odvrati i pozvoni na vrata.

Četvero ljudi se posloži u vrstu i jedan od njih, koji izgleda mršavo kao pogrebnik u crnom odijelu, otvara vrata. Ulazimo u nepregledne redove polica prepune haljina, traperica, košulja. Na samom početku se nalaze tenisice. Ne znam kako je ovo izveo. Pretpostavljam kako je zamolio vlasnika da otvori samo zbog nas. Isto kao što je zamolio vlasnicu onog joga centra. Njemu je sve moguće. Da ne znam koliko je slavan, rekla bih da je moguće zato što je toliko pristojan. Taj šarm i mirnoća kojom zrači, rastapa i najveće sante leda.

Prvo me pušta da istražujem sama, dok on zahvaljuje cijeloj vrsti ljudi koja čeka naše zamolbe. Jedna od njih izlazi iz vrste i diskretno kreće zamnom. Iako miris vanilije i grenadine dominira trgovinom, osjetim u valovima Thomov miris, koji me očarava. Ulazi mi u misli i kao da moj um počinje razgovarati s njim. Pogledam iza sebe, ali još uvijek mi nije ni blizu. Na putu prema trapericama, nosim nekoliko haljina u rukama. Ljubazna trgovkinja preuzima ih i nosi u kabinu koju mi je odredila. Više od dvadeset minuta isprobavam odjeću i umorna sam. Dovoljna mi je tek jedna haljina. Kad sam s njim kod kuće, mogu biti u istome ili bez ičega na sebi. Nije me čak ni sram zbog toga. Sve ovo mijenjala bih za vožnju do naše hotelske sobe ili let natrag u Miami. Sve što me zanima na ovome svijetu, stalo bi pod jednu plahtu. I jedva čekam svoju nagradu. Nije me briga koliko će trajati. Neću se brinuti kad ću ga izgubiti. Možda ostanem u ovom boljem životu.

Tri vreće odjeće čeka na mene u taksiju, kojim su poslone do hotela. U četvrtoj vrećici su njegove svijeće. Ne znam nijednog muškarca koji je toliko siguran u sebe, da tako pažljivo odabire svijeće. Njemu to čak i priliči. Dopustila sam mu da mi odabere i parfem i cipele. Donje rublje mi je već kupio i rekao da se ne brinem za to. Vidjela sam vrećice koje su unosili u auto. Mislila sam da je ljubav biranje namještaja u zajedničkom stanu. Sad znam da je ljubav prepuštanje izbora u povjerenju. Nikada se nisam toliko veselila stvarima, kao onima koje mi je on odabrao. To mi se nije još nikada dogodilo. Dok sam šetala i pretraživala trgovinu, povremeno bih uhvatila svoj odraz lica u zrcalima. Ne prepoznajem to lice. Tako je sretno i smireno. To nisam ja. Ja sam inače u grču i uvijek nosim

nepovjerljiv pogled, govor tijela spreman na bijeg čim postane klaustrofobično. Očekujem najgore. S njim sam zaboravila na tu osobu.

Nisam zaboravila da se u njemu naselila sumnja i tuga. Još od onog nastupa na dodjeli Grammy nagrada. Mislim da ga je napustila nada i pokušava se pomiriti sa sudbinom. Želim mu reći da me briga za sve te stvari koje posjeduje. Iako ne bih se prepoznala ni u tim riječima. Želim mu reći kako me nije briga ako opet postanem podstanarka i da se slobodno ostavi svega ovoga. Možemo živjeti i na pustom otoku. Svaki put kad mu poželim reći nešto od toga, pogleda me kao da zna što mi je na pameti. Tada mi uputi pogled razočarenja. Kao da će znati da me iznevjerio, kad napokon izgovorim te riječi.

Tada mu poželim reći da me nije briga za tu predivnu kuću na Hibiscus otoku, gdje ravni ekrani računala i televizora iskaču iz zidova i stropova, gdje se temperatura automatski određuje, a vina i rublje za pranje putuju dizalom. Onda mi njegov pogled pošalje još jednu poruku upozorenja, kako možda on ne može bez toga i pitam se bih li mu onda dosadila. Je li se previše razmazio i želi me stalno impresionirati?

Ja se osjećam previše razmaženom tim sitnim nježnostima. U posljednje vrijeme su izrazito nježne. Toliko da se pitam je li to kraj ili tek početak nečega.

Htjela sam uzeti dvije haljine kad sam vidjela da je svaka preko dvije tisuće dolara. Inzistirao je da nam sprema sve četiri, te ubacio unutra i par zlatnih sandala s remenjem do koljena. Zna i moju veličinu. Više me ne brine čak ni to koliko ih je morao imati, da s takvom lakoćom može odmjeriti moju veličinu svega.

Prešla sam na mračnu stranu nježne ljubavi - prešućivanje stvari i strahova iz obzira i nježnosti. Nije me više toliko ni strah da ću iz svega izaći previše povrijeđena. Istina je da ne namjeravam izaći. Ako ovaj naš avion od veze odluči pasti, ne želim padobran. Ne treba mi. Past ću i tijelo će mi se nasukati na prvom dalekom otočju i to će biti kraj priče. Sretan kraj. Kraj u kojemu neću doživjeti nijedan dan bez njega. Jedini prihvatljivi kraj.

Vozimo se u istom položaju kao i prema trgovini. Suzama natapam njegovu sivu majicu. Ne osjeti sad, ali vidjet će kad stignemo. Znam da će me pitati zašto, ali neću znati odgovor. Barem ne onaj koji će ga usrećiti.

Staje pred hotel i predaje ključeve zaposleniku zaduženom za parkiranje vozila. Na recepciji govori neka nam puste dostavljača s vrećicama i odlazimo do dizala prema sobi.

"Nisi mi morao sve to kupiti. Mislim, zahvalna sam. Sve je predivno. Ali, mogla bih i bez toga. Ti si mi dovoljan." Kažem dok se vozimo dizalom i nježno ga poljubim u bradu. Onako kako u posljednje vrijeme voli.

"Nije mi problem. Potrošim više kad sam sam. Mislio sam da ti se ništa ne sviđa, koliko si malo uzela."

"Thom. Ako želiš ovo sve napustiti i nestati. Mogu bez svega, samo bez tebe ne." Odvratim, iako znam da možda nisam trebala.

Pogled u daljinu ili onaj upozorenja. Više ne čitam, jer gleda naprijed, a ne u mene. Vrata dizala se otvore i ne kaže ništa, već samo krene naprijed. Otključa sobu i osjetim se malo teža. U vrijeme prije spavanja obično bih čitala vijesti, ali više čak ne otvaram ni Instagram.

Više ne čitam ni vijesti iz svoje zemlje. Ako žele zapaliti Lolin trg i njezine stvari na lomači, nije me briga. Sve sam to ostavila u prošlosti. Mama nije mogla prodati stan. Država je blokirala pravo vlasništva. S one strane svijeta sve se raspada ili se već raspalo. Za to me više ne vežu osjećaji. Nisam se čak previše ni trudila za to. Čak i da sam jednu ovisnost zamijenila drugom, ne mogu stati. Prekasno je.

Nije me zvao pod tuš, pa sam ušla sama za njim. Iako se nije iznenadio, nije se ni nasmijao. Sad bih vrtjela nekakve varijante i čudne filmove u glavi, ali neću. Umjesto toga uzimam njegov omiljeni Jo Malone gel za tuširanje i pitam se zašto još jedan muškarac koji mi se uvukao pod kožu, voli taj miris.

Tragovi mojih prstiju izmame mu diskretni osmijeh na lice i okrene se prema meni. Nanese mi punu ruku pjene na kosu i krene mi masirati vlasište. Puno nježnije nego prije. Nije me čak ni počupao. Nekad bi to napravio slučajno ili iz dragosti. Sad je oprezan. I opreznost mu dobro stoji. Djeluje još muževnije.

"Znaš li da su nemiri u tvojoj zemlji? Čitao sam o tome dok sam lutao po trgovini iza tebe. Piše da je vaša Vlada povećala poreze i izazvala bunu na glavnom trgu, koji nosi tvoje ime. Imaš i trg." Govori kao da priča o nekom filmu iz pedesetih.

"Nisam čitala." Odvratim i poljubim ga pokraj nosa.

"Nisi? Sad sumnjam da te nešto zaposjelo." Ispire mi šampon iz kose i stavlja kružić regeneradora na dlan.

"Briga me za to. Sad živim kraj tebe. Osim ako ti nisam dosadila, pa je ovo pristojno upozorenje pred deportaciju." Nakrivim usne i nadam se da nije tako. Zapravo sigurna sam da nije. Samo želim da u pozadini njegovog pogleda ne spava tiha tuga.

"To nije moguće." Privuče me k sebi i podigne me. Kukovima me pritisne o smeđi mozaik pločica. Napokon malo strasti.

Ljubi me i osjećam se živom. Veliki žuti mjesec promatra nas kroz prozor kupaonice i osvjetljava njegova ramena. Unosi se u mene poljupcem. Zatim i cijelim svojim tijelom. Maštala sam o ovome još od nastupa. Iščekivala sam ovaj slatki trenutak. Osjećam se tako posebnom. Izdignutom iz svega što mi se dosad događalo u životu. Propuštena nekim čudom u novi svijet i nove prilike, gdje više ne želim i ne želim umrijeti kao prije.

Prvo sam mislila kako je potreban muškarac. Sada znam da je potreban stvarno poseban muškarac. Pomalo me strah ovoliko ga hvaliti u svojim mislima. Ne želim da ih iznevjeri. Ponovno sam svjesna da je i za takav oprez prekasno.

Prije nisam imala muškarca s kojim bih otišla na koncert. Sad imam muškarca s kojim ih održavam. Nijedan muškarac nije me znao ljubiti sporo ni strastveno. Ovaj zna oboje. Baš onako kako volim. Ipak postoji.

Brižno me briše ručnikom, dok sam još mislima uronjena u naše uzdahe, pomiješane s vlastitom srećom. Ovoliko pozitivnih osjećaja na steroidima, nisam nikad doživljavala. Možda tek nešto malo s Adamom. Sad ga se jedva sjećam. Vjerojatno i on mene.

Odlazimo u krevet i uživamo u pogledu na nebo. Neko vrijeme. Brzo me vrati u naš intimni svijet i ljubi me, zatim mi gricka stražnjicu. Strah me pomaknuti se kako ga ne bih odvrtila od toga što je naumio.

Nešto mi govori kako smo tek počeli. Nikad mi nije bilo slađe biti neispavana.

Rano ujutro budi me mobitel. Thom je već ustao i ugasio budilicu. Spavam cijelim putem u avionu, iako kasnije shvatim kako možda nisam trebala. Nezadovoljan je što nismo ništa poduzeli dok smo bili sami u kabini, a on je proveo cijeli put čitajući toksični koktel vijesti i tabloida. Ja sam sletjela odmorna, a on otrovan.

"Zašto me nisi probudio?" Pokušavam umiriti mrzovoljno lice koje ulazi samnom u vilu.

"Nisam htio. Činilo se da ti treba san." Odvrti i spusti torbe i dalje naborana čela.

"Hoćeš li se sada odmoriti?"

"Ne. Idem na plažu." Kaže i uzme dasku za surfanje.

"Thom!"

"Da?" Pita me i ne okreće leđa.

"Što se događa? Što si pročitao, da si se odjavio?" Pitam, ali on samo spusti glavu i krene van.

Puštam ga u nadi kako će se malo odmoriti i vratiti smiren. Palim računalo i pretražujem cijene najma nekretnina u Miamiju. Ne mogu si ništa priuštiti. Čak ni sobu. Nakon ovoga danas, jasno mi je kako se ovo sve odvija prebrzo za njega. Moram se odseliti.

Na mobitelu listam vijesti iz zemlje. Čini mi se kako se malo toga promijenilo. Problemi su i dalje isti, samo su lica neprijateljica malo drugačija. Broj beskućnika je porastao, kao i nezaposlenost. Vlada se brani kako je usred svog uspješnog mandata osigurala priljeve iz europskih fondova. To bi osigurali i da su krajnje neuspješni, kakvi već i jesu. Ne mogu vjerovati da itko ovo prodaje pod vijesti. Kad malo bolje razmislim, svugdje je tako. Ako su Thoma uzrujale te glupe vijesti, možda se moram upitati

glede njegove inteligencije. Znam da je pametan. Zbog toga mi je još manje jasno koji je uzrok ovakvog ponašanja.

Možda je samo klaustrofobija. I sama sam se znala tako osjećati kad bi se stvari u vezi odvijale prebrzo. Ne želim ga otjerati od sebe, pa ću ga pustiti. Odmak bi nam možda oboma dobro došao. A činilo se da smo nezaustavljivi. Još sinoć sam bila uvjerena u to.

Sjedim za kožnim naslonjačem i promatram svoja dva kofera. Nema smisla raspakirati ih, ako moram ići dalje. Gdje dalje? Mogu si priuštiti smještaj u Corpus Christiju ili negdje dalje od obale. Možda to i nije tako loše, ali što ću tamo? Daleko od Thoma, daleko od kuće. Nisam ovo prihvatila kako bih živjela u progonstvu.

Ne primjećujem da je prošlo više od dva sata u mom razmišljanju. Thom se već vratio i pronašao me u istoj pozi u kojoj me i ostavio. Pomislim kako sam možda trebala nešto skuhati dok se vratio. Ali, ako želi svoj prostor, ne može očekivati kuharicu u njemu. Toliko bi me trebao poznavati.

Bez pozdrava odlazim do spavaće sobe i tuširam se. Ne dolazi zamnom. Kad napokon izađem ispod tuša, ugledam ga kako sjedi na krevetu i čeka me.

"Što je? Hoćeš da se odselim već danas?" Pitam.

"Ne." Odvrati spremno.

"Mislila sam iznajmiti nešto u blizini, ali mogu si priuštiti tek Corpus Christi, ali ne brže od mjesec dana."

"Odakle sad to?" Pita, nedovoljno iznenađen. Jasno mi je da je to priželjkivao.

"Vidim da ti treba prostora i da ti se ovo sve odvija prebrzo. Jasno mi je." Kažem i osjetim kako mi glas gubi na visini i podrhtava. Zaustavim se i ne kažem ni pola od onoga što sam namjeravala. Navučem ogrtač na sebe, jer ne želim da me sada vidi golu.

"Malo mi je prebrzo sve ovo. Samo, ne želim te otjerati od sebe." Prizna. Svjestan kako će napraviti upravo to.

"Treba mi malo samoće. Mislio sam ti možda unajmiti kuću ovdje, pa da si budemo blizu." Kaže i približi mi se. Ne želim ga blizu sebe nakon te izjave. Ili idemo naprijed ili natrag. Ovo je jasno samo po sebi.

"Nemoj. Ne treba. Krivo sam shvatila. Mislila sam da ti odgovara naša veza. Ako to više nije slučaj, ne moraš se objašnjavati, niti me seliti u susjedstvo. To je tek glupost." Odvratim i odmaknem se od njega.

"Nisam tako mislio."

"Ali si to rekao i imaš pravo. Možda i meni treba prostora." Kažem svjesna da lažem. Piše mi na licu da mislim upravo suprotno.

Ne želim se odvajati od njega, a opet moja stalna prisutnost mu je previše. Možda je zato i sam većinu života, jer putuje, a djevojke mu se mijenjaju iz dana u dan. Očito smo dugo i trajali.

"Čitao sam koliko te vole u Hrvatskoj. Ovdje gubiš vrijeme samnom." Kaže kao da je to tek vrh sante leda njegovih osjećaja.

"Ako me želiš ekspeditivno odbaciti u Hrvatsku, tko sam ja da te u tome spriječim."

"Nije to. Uskoro ti istječe turistička viza. Ne znam koliko ćeš dugo moći biti u ilegali. A ja da te zbog papira oženim, ne znam bih li trebao." Odvratila.

"Nisam to ni očekivala." Govorim i promatram tu pognutu glavu i nespretne pramenove plave kose kako mu prekrivaju lice. Nervozno okreće stopalo. Znam da ima pravo. Ne mogu trošiti novce na hotel.

"Nemam papire, sjećaš li se? Mrtva sam." Dodam.

"Da. I to me brine. Imaš još puno toga pred sobom i nije u redu da se praviš mrtva ostatak života. Ne želim ti uništiti život." Kaže i razljuti me. Toliko da poželim otići već iste večeri. Otvaram svoj novčanik. Dokumenti su mi važeci još dvije godine i ne moram ništa obnavljati. Jedino se ne bih smjela previše izlagati u medijima i državnim institucijama. Sve ostalo bi se dalo izvesti.

Uvjerena sam kako mu ništa od toga ne bi smetalo, kad bi se htio potruditi. Ne znam što se dogodilo dok sam spavala u avionu. Možda se dogodilo puno prije, samo mi je promaklo. Ne želim ostati u ovome, ako će to značiti daljnje preispitivanje.

Otvaram stranicu za rezervacije letova. Nadam se kako će i moj let završiti kao onaj nesuđeni. Krivo mi je što se nisam ukrcala na njega.

"Što gledaš? Hej, nemoj." Krene, ali za mene je već gotovo. Pomirila sam se sa sudbinom.

"Nisam tako mislio." Nastavi i stavi ruke na moja ramena. Izmaknem se

"Dobro je. Ništa ne traje vječno, čak ni kad se čini da bi moglo." Uzvratim i ne želim da mi vidi suzne oči.

Uzme mi mobitel iz ruke i zatvori laptop.

"Ne ideš nigdje. Zaboravi na to. Naviknut ću se na to da više nemam samoće." Dlanovima obgrli moje lice i krene me ljubiti.

"Ne moraš se na to navikavati. Ne bih ti nikada uzela svaki slobodni trenutak." Kažem dok skrivečki brišem suze. Svjesna sam i dalje kako ovdje praktično nemam interesa. Osim pisanja knjiga koje ne

znam tko će čitati. Poslala sam ih nekolicini izdavača koje mi je Thom preporučio, ali nisam dobila odgovore.

Ako ne mogu pisati, mogu uvijek nastaviti stvarati s njim. Bojim se da u Americi nemam tako zanimljivu osobnost, kao u Europi.

"Znam. Ali nisam dovoljno snažan. Što ako mi opet ne bude dobro?" Pita.

"Ako trebaš uzeti nekoliko dana, tjedana, koliko god i prijaviti se ponovno u ono odmaralište, učini to. Uz tebe sam. Čekat ću te." Kažem, ali vidim da mu nešto i dalje ne odgovara. Kako se razgovor s muškarcem u sekundi pretvori u razgovor s malim djetetom, nikada mi neće biti jasno.

"Znaš. Kad sam postala Lola, osjetila sam se važnom. Iako me bilo sram te uloge. Cijeli život ljudima nije bilo stalo do mene i moga rada, a tada su odjednom svi nešto trebali i htjeli od mene. To je bilo tako naporno. Ispočetka mi se sviđala ta moć. Samo, jako brzo shvatila sam da je lažna, jer počiva na njihovoj sebičnosti. I dalje ih zapravo nisam zanimala ja, nego oni i njihova korist. Povremeno sam se trebala odmoriti od svega. Voljela bih da sam si dala tih nekoliko prilika za odmor. Možda bih izbjegla neke neugodne stvari." Nastavim ga poticati da mi se otvori.

Sjedne na krevet, raširenih nogu, dok mu je kosa uredno svezana u repić. Pogledava malo u mene, zatim u zid preko puta kreveta. Poželim se sklopčati u njegovom zagrljaju, ali to neće ništa riješiti. Stoga odstupim korak unatrag, jer on i dalje ne progovara.

"Napravio sam glupost." Kaže polutiho.

Nastojim pogledati ga s razumijevanjem, dok mi srce ubrzano lupa i zbog njega prikrivam ubrzano disanje.

"Kakvu glupost?" Pitam i progutam knedlu. Svojim pogledom procjenjuje moj i nije siguran na čemu je. Trudim se da tako i ostane, kad već ne mogu odglumiti mirnoću i razumijevanje bolje od ovoga. Srce mi poskoči svaki put kad pogledam u njegove usne i bradu. Tako je privlačan i toliko ga volim.

"Ušlagirao sam se pred nastup na Coachelli." Izvali i spusti pogled defanzivno.

"Kako? Normalno si vozio poslije." Prvo je što kažem.

"Tad me već pustilo i bio sam stravično gladan. Što da ti kažem. Nisam onaj kakvim me smatraš. Ne mogu biti to što hoćeš." Kaže.

"Thom. Ti jesi to što hoću. To uključuje i probleme."

"Ti imaš životne i financijske probleme, a ja sam samo razmaženi ovisnik, koji je još izgubio i dosta novaca." Ustane se i krene prema vratima balkona.

Dođem do njega i pokušam ga zagrliti s leđa. Izmakne mi se. Glup potez. I sama to mrzim. Pogotovo u ovim okolnostima.

"Ako tražiš izlaz is ovog samnom i zato bježiš, dovoljno je samo mi to priznati. Ako je u pitanju slabost i krivo ti je zbog toga, znaj da sam uz tebe, jer mi je stalo." Krenem prema njemu, ali pazim da ga ne dodirnem, iako to je sve što želim.

"Ne znam više što tražim." Protisne i prođe me jeza. Možda je najgore ipak došlo na dnevni red. Na tren me razuvjeri zagrljajem. Onim velikim i snažnim u kojem jednu ruku ispreplete preko mojih ramena i kose, a drugu zatakne za donji dio leđa i bokove. Ponovno diše po mome tjemenu. Ne želim ostati bez njega.

"Kako da to shvatim?" Pitam.

"Ne znam."

"Koliko je loše s financijama?" Nastavim.

"Nije tako loše, ali krivo mi je što sam toliko izgubio." Kaže i poljubi me u sljepoočnicu.

"Radit ćemo dok ne zaradimo dovoljno za povratak na staro stanje." Moj komentar ga ne zadovolji. Samo nasloni svoju bradu na moje tjeme i nastavi gledati u daljinu. Valjda to znači da nećemo. Pokušavam, ali ne mogu se utješiti.

"Ne želim se vratiti na staro. Opet, ne bih te htio kočiti. Jesi li čitala vijesti iz Hrvatske?" Nastavlja.

"Prestani s tim. Ta me država više ne zanima. Želim se probuditi ujutro kraj tebe, surfati, stvarati, ljubiti. Ne želim natrag u taj mrak. Ne mogu. To je moje staro koje ne želim." Kažem tugaljivo.

"Morat ću u Maroko na nekoliko mjeseci. Osjetio sam potrebu. Treba mi inspiracija."

"Sam ili samnom?"

"Sam."

"A gdje ću ja biti?"

"Gdje god želiš." Kaže nježno, ali nekako se ipak doima poput uvrijede.

"I meni je stalo do tebe. Ali bojim se. Nisam siguran mogu li ovako stalno." Nastavi kad se pokušam izvući iz zagrljaja.

"Nisam to ni tražila. Uzmi vrijeme za sebe. Koliko god ti treba. Ali neću te čekati zauvijek, jer i ja imam pravo na sreću." Nastavim šaputati pokraj njegova uha. Stisne me još čvršće, zatim poljubi u rame.

Valovi udaraju o obalu i osjećaj bi bio čaroban da nismo na litici svoje veze.

[Svidjelo vam se? Kliknite ovdje i kupite odmah!](#)